154. ÅRGANG • NUMMER 4 • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • APRIL 2005

Liahona

FORSIDEHISTORIE:
Vor opstandne Frelser, s. 2.

Vær tilfreds med dig selv, s. 22.

Slægtshistorisk rulle, s. L9.

154. ÅRGANG • NUMMER 4 • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • APRIL 2005

Liahona

PÅ OMSLAGET
Forsiden: *Kristus i Overflødighedens land,* af Simon Dewey, gengivet med tilladelse fra Kirkens Uddannelsessystem. Bagsiden: *Kristus viser sig på den vestlige halvkugle,* af Arnold Friberg.

LILLE LIAHONAS OMSLAG
Quiltet tæppe af Shauna Mooney Kawasaki.

SE »STÆRKE RØDDER I SMÅ MENIGHEDER«, S. 44

FOR VOKSNE

FOR DE UNGE

SE »TEMPELKORT«, S. L16

LILLE LIAHONA: FOR BØRN

April 2005 154. årgang. Nummer 4
LIAHONA 25984 110
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

De Tolvs Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar

Redaktør: Jay E. Jensen
Vejledere: Monte J. Brough, W. Rolfe Kerr
Adm. direktør: David Frischknecht
Planlægning og redaktionel leder: Victor D. Cave
Grafisk leder: Allan R. Loyborg

Redaktionel direktør for Kirkens tidsskrifter: Richard M. Romney
Chefredaktør: Marvin K. Gardner
Redaktion: Collette Nebeker Aune, Susan Barrett, Shanna Butler, Ryan Carr, Linda Stahle Cooper, LaRene Porter Gaunt, Jenifer L. Greenwood, R. Val Johnson, Carrie Kasten, Melvin Leavitt, Sally J. Odekirk, Adam C. Olson, Judith M. Paller, Vivian Paulsen, Don L. Searle, Rebecca M. Taylor, Roger Terry, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie Wardell, Kimberly Webb, Monica Weeks

Ledende Art director: M. M. Kawasaki
Art director: Scott Van Kampen
Produktionsleder: Jane Ann Peters
Design og produktion: Howard G. Brown, Thomas S. Child, Reginald J. Christensen, Kathleen Howard, Denise Kirby, Tadd R. Peterson, Randall J. Pixton, Kari A. Todd, Claudia E. Warner

Marketingsleder: Larry Hiller
Trykchef: Craig K. Sedgwick
Distributionschef: Kris T Christensen

Liahona:
Redaktør: Svend Aage Andersen
Redaktionens adresse: Translation Division, Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg. Tlf. 38 11 18 50; fax 38 11 18 51
Kirkenyt: Lene Henriksen

Tegning af abonnement eller adresseændring kan foretages enten ved henvendelse til din tidsskriftsrepræsentant eller direkte til Servicekontoret i Göteborg, Utlandagatan 24, S-412 80 Göteborg, Sverige. Tlf. 0046 31 77 88 976. Fax 0046 31 16 55 29. Abonnementsprisen på DKK 130 pr. år (inkl. moms og porto) betales på girokontonummer 653-2136.

Indsend manuskripter og spørgsmål til *Liahona*, Room 2420, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA, eller med e-mail til **cur-liahona-imag@ldschurch.org**

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas«, eller »vejviser«) udgives på albansk, armensk (øst), bulgarsk, cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fijiansk, finsk, fransk, græsk, haitisk, hindi, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk, kiribati, kinesisk, koreansk, kroatisk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallsproget, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, singalesisk, slovensk, spansk, svensk, tagalog, tahitisk, tamil, telugu, thai, tjekkisk, tongansk, tysk, ukrainsk, ungarsk, urdu og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

Liahona findes på internettet på mange sprog på **www.lds.org.** På engelsk: Klik på »Gospel Library«. På andre sprog: Klik på verdenskortet og vælg dansk.

For readers in the United States and Canada:
April 2005 Vol. 154 No. 4. LIAHONA (USPS 311-480) Danish (ISSN 1522-9165) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $10.00 per year; Canada, $16.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah, and at additional mailing offices. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canadian Poste Information: Publication Agreement #40017431).

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

SÅDAN ANVENDER DU LIAHONA

Forslag til familieaften

»Kristi lys«, s. 8: Bed familien om at notere forskelle på Helligånden og Kristi lys, mens I læser denne artikel sammen.

»Unge på arbejde i Fiji«, s. 26: Hvad har Kirken givet medlemmerne, så de kunne blive mere uafhængige? Hvordan har det været til velsignelse for især de unge? Hvordan har det at arbejde sammen været til velsignelse for din familie? Hvad kan en familie gøre for at samarbejde sådan, som de unge gør i denne artikel?

»Et liv i balance«, s. 40: Lad medlemmer af familien udføre ufarlige balancenumre, som f.eks. at balancere med en bog på hovedet eller balancere en bold på en finger. Tal om betydningen af ordet *balance* og om, hvad der sker, hvis genstanden hælder lidt for meget til den ene eller den anden side. Hvad sker der, hvis vores liv kommer ud af balance? Benyt artiklen til en drøftelse af, hvordan vi opnår balance i vores tilværelse.

»Stærke rødder i små menigheder«, s. 44: Vis, hvor let det er et knække en lille pind, og hvor svært det er at knække et bundt pinde, som er bundet sammen. Tal om, hvordan denne aktivitet minder om de erfaringer, som de unge i artiklen gør sig. Fortæl et par historier fra artiklen for at illustrere, hvordan I kan styrke jeres familie.

»Talsmanden«, s. L2: Pak et familiemedlem ind i et tæppe. Spørg om, hvordan tæppet kan minde om Helligånden. Forklar ved hjælp af artiklen, hvordan præsident James E. Faust lærer os, at Helligånden kan blive hos os. Lad familien fortælle om situationer, hvor Helligånden har trøstet dem.

»Rosenhaven«, s. L14: Bed familien lytte godt efter, mens du læser historien, så de kan finde ud af, hvorfor Mike var ked af det, og hvad der fik ham til at føle sig bedre tilpas. Bær vidnesbyrd om, at familiebånd kan fortsætte hinsides graven.

EMNER I DETTE NUMMER

Symbolet på vores tro

PRÆSIDENT GORDON B. HINCKLEY

Efter ombygningen af templet i Mesa i Arizona for nogle år siden blev gejstlige fra andre trossamfund inviteret til en rundvisning på den første dag af åbenthusperioden. Flere hundrede tog imod indbydelsen. Da jeg talte til dem, sagde jeg, at vi meget gerne ville besvare de spørgsmål, de måtte have. Blandt disse spørgsmål var et fra en protestantisk præst.

Han sagde: »Jeg har været rundt i denne bygning, dette tempel, som på sin facade bærer navnet Jesus Kristus, men intetsteds har jeg set et kors, som jo er kristendommens symbol. Jeg har også bemærket, at korset heller ikke findes i nogle af jeres andre bygninger. Hvordan kan det være, når I siger, at I tror på Kristus?«

Jeg svarede: »Jeg ønsker ikke at såre nogle af mine kristne kolleger, som benytter korset på deres katedralers spir og deres kirkers altre, som bærer det på deres præsteklædning og trykker det på deres bøger og anden litteratur. Men for os er korset symbol på den døende Kristus, mens vores budskab forkynder den levende Kristus.«

Han spurgte så: »Hvis I ikke benytter korset, hvad er da symbolet på jeres religion?«

Jeg svarede, at vores folks levevis måtte være det mest relevante udtryk for vores tro, og som følge deraf selve symbolet på vores gudsdyrkelse.

Jeg håber ikke, at han følte, at mit svar var opblæst eller selvretfærdigt. Den holdning kan ved første øjekast virke som en modsigelse af vores påstand om, at Jesus Kristus er vores tros nøgleperson. Kirkens officielle navn er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Vi tilbeder ham som Herre og Frelser. Bibelen er vores hellige skrift. Vi tror, at Det Gamle Testamentes profeter, som forudsagde Messias' komme, talte under guddommelig inspiration. Vi glæder os over Matthæus', Markus', Lukas' og Johannes' beretninger, som skildrer Guds Søns fødsel, tjenestegerning, død og opstandelse, Faderens Enbårne i kødet. Ligesom Paulus fordum »skammer (vi os) ikke ved evangeliet; det er Guds kraft til frelse« (Rom 1:16). Og ligesom Peter fastslår vi, at der ikke er givet mennesker noget andet navn end Jesus Kristus, »som vi kan blive frelst ved« (ApG 4:12).

Vores folks levevis skal være det mest relevante udtryk for vores tro, og som følge deraf selve symbolet på vores gudsdyrkelse.

…ST TIL VENSTRE OG MIDT FOR: MODELFOTO: WELDEN C. ANDERSEN; NEDERST TIL VENSTRE: FOTO: GARRY R. FLAKE

Mormons Bog, som vi betragter som Den Nye Verdens testamente, rummer belæringer fra de profeter, der i oldtiden boede på den vestlige halvkugle, og som vidner om ham, der blev født i Betlehem i Judæa og døde på højen Golgata. Mormons Bog er endnu et stærkt vidnesbyrd om Herrens guddommelighed i en verden, der vakler i troen. Selve bogens forord, som blev skrevet af en profet, der levede i Amerika for halvandet årtusind siden, erklærer kategorisk, at den blev skrevet for at »overbevise jøder og ikke-jøder om, at Jesus er Kristus, den evige Gud, som åbenbarer sig for alle folk.«

Og i den bog, som rummer vore nutidige åbenbaringer, nemlig Lære og Pagter, har han omtalt sig selv på følgende måde: »Jeg er Alfa og Omega, Kristus, Herre; ja, jeg er ham, begyndelsen og enden, verdens Forløser« (L&P 19:1).

I lyset af sådanne udtalelser og sådanne vidnesbyrd, kunne mange spørge, som min ven præsten gjorde det i Arizona: Hvis I hævder at tro på Jesus Kristus, hvorfor benytter I jer så ikke af symbolet på hans død, korset fra Golgata?

Til det må jeg lige sige, at intet medlem af denne kirke må nogensinde glemme den forfærdelige pris, som vor Forløser betalte, da han gav sit liv, for at alle mennesker kan leve – pinen i Getsemane Have, den fornedrende domfældelse, den afskyelige tornekrone, som flåede i hans kød, folkeskarens blodtørst hos Pilatus, den tunge, ensomme vandring til Golgata, den grufulde smerte, da store nagler trængte gennem hans hænder og fødder, hans legemes pinsler den lange dag, hvor Guds Søn hang og råbte: »Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør« (Luk 23:34).

Det var korset, det torturredskab, den frygtelige indretning, som knuste Fredens Menneske, den grusomme gengældelse for hans mirakuløse virke med at helbrede de syge, gøre de blinde seende og opvække de døde. Det var det kors, som han hang og døde på øverst på Golgatas top.

Intet medlem af denne kirke må nogensinde glemme den forfærdelige pris, som vor Forløser betalte, da han gav sit liv, for at alle mennesker kan leve.

Det må vi ikke glemme. Vi må aldrig glemme det, for det var her, at vor Frelser, vor Forløser, Guds Søn gav sig selv som stedfortrædende offer for hver eneste en af os. Men den triste stemning på denne mørke aften inden den jødiske sabbat, hvor hans livløse legeme blev taget ned og skyndsomt lagt i en lånt gravhvælving, knuste håbet hos selv de mest trofaste af hans disciple. De var lamslået, fordi de ikke forstod det, som han tidligere havde fortalt dem. Den Messias, som de havde troet på, var nu død. Borte var den mester, som de havde sat deres lid, tro og håb til. Han, som havde talt om evigt liv og opvækket Lazarus fra graven, var nu død, ligesom alle mennesker før ham var døde. Nu var hans sorgfyldte, korte liv forbi. Det liv, som Esajas længe før havde forudsagt: Han var »foragtet og opgivet af mennesker, en lidelsernes mand, kendt med sygdom ... Han blev gennemboret for vore overtrædelser og knust for vore synder. Han blev straffet, for at vi kunne få fred« (Es 53:3, 5). Nu var han borte.

Vi kan kun gisne om, hvad de, der elskede ham, følte, mens de grundede over hans død under den jødiske sabbat, som svarer til lørdag i vores kalender.

Så gryede den første dag i ugen, den vi nu kender som Herrens Sabbat. Til de, der sorgbetynget kom ud til graven, erklærede den engel, som sad derude: »Hvorfor leder I efter den levende blandt de døde?« (Luk 24:5).

»Han er ikke her; han er opstået, som han har sagt« (Matt 28:6).

Her var det største mirakel i menneskets historie. Tidligere havde han sagt til dem: »Jeg er opstandelsen og livet« (Joh 11:25). Men de havde ikke forstået det. Nu vidste de det. Han var død i elendighed og smerte og ensomhed. Nu, på tredjedagen, opstod han i magt og skønhed og liv, førstegrøden af de, som er hensovet, og gav vished til alle mennesker til alle tider om, at »ligesom alle dør med Adam, skal også alle gøres levende med Kristus« (1 Kor 15:22).

HAN ER OPSTÅET, AF DEL PARSON, MÅ IKKE KOPIERES; FOTO: WELDEN C. ANDERSEN

På Golgata var han den døende Jesus. Fra graven fremstod han som den levende Kristus. Korset havde været den bitre frugt af Judas' forræderi, summen af Peters fornægtelse. Den tomme grav blev nu et vidnesbyrd om hans guddommelighed, forsikringen om evigt liv, svaret på Jobs ubesvarede spørgsmål: »Kan en, der er død, få liv?« (Job 14:14).

Hvis han bare var død, ville han måske være blevet glemt eller i bedste fald blive husket som en af de mange store læremestre, hvis liv opsummeres med et par linjer i historiebøgerne.

Men med sin opstandelse blev han Livets Herre. Og hans disciple kunne nu istemme med Esajas: »Man skal kalde ham Underfuld Rådgiver, Vældig Gud, Evigheds Fader, Freds Fyrste« (Es 9:5).

Jobs forventningsfulde ord var nu opfyldt: »Dog ved jeg, at min løser lever, til sidst skal han stå frem på jorden.

Når min hud er skrællet af, når mit kød er tæret bort, skal jeg skue Gud;

ham skal jeg skue, ham og ingen anden skal mine øjne se« (Job 19:25-27).

Det var med rette, at Maria udbrød: »›Rabbuni‹ – det betyder Mester« (se Joh 20:16), da hun så den opstandne Herre, for nu var han herre og mester, ikke kun over livet, men også døden. Borte var nu dødens brod, knust var gravens sejr.

Den frygtsomme Peter var som forvandlet. Selv den tvivlende Thomas udbrød oprigtigt og ærbødigt: »Min Herre og min Gud« (Joh 20:28). »Vær ikke vantro, men troende« (Joh 20:27) var Herrens uforglemmelige ord ved denne vidunderlige begivenhed.

Siden viste han sig for mange, blandt andet, som Paulus beretter, for »over fem hundrede brødre på én gang« (1 Kor 15:6).

Og på den vestlige halvkugle fandtes andre får, som han havde omtalt tidligere. Og folket der »hørte ... en røst, som om den kom fra himlen; ... og den sagde til dem:

Se, min Søn, den elskede, i hvem jeg har velbehag, i hvem jeg har herliggjort mit navn, hør ham.

Og se, de så et menneske stige ned fra himlen, og han var klædt i en hvid kjortel; og han kom ned og stod iblandt dem ...

Og det skete, at han strakte hånden ud og talte til folket og sagde:

Se, jeg er Jesus Kristus, om hvem profeterne vidnede, at han skulle komme til verden ...

Stå op og kom hen til mig« (3 Nephi 11:3, 6-10, 14).

Og den smukke beretning fortsætter med at fortælle om den opstandne Herres virke blandt folket i fortidens Amerika.

Og endelig er der vidner fra nyere tid, for han vendte tilbage for at indvarsle denne uddeling, den forudsagte tidernes fyldes uddeling. I en herlig åbenbaring, viste han – den opstandne, levende Herre – og hans Fader, himlens Gud, sig for en ung profet for at begynde gengivelsen af de gamle sandheder. Nu fulgte en sand »sky af vidner« (Hebr 12:1), og han, som modtog alt dette – Joseph Smith, vor tids profet – erklærede alvorligt:

»Og nu, efter de mange vidnesbyrd, som er blevet givet om ham, er dette det sidste vidnesbyrd, som vi giver om ham: at han lever!

Thi vi så ham ved Guds højre hånd, og vi hørte røsten, som vidnede, at han er Faderens Enbårne,

at ved ham, gennem ham og af ham, eksisterer og skabtes verdenerne, og at deres indbyggere er sønner og døtre, født af Gud« (L&P 76:22-24).

Til dette kan vi føje vidnesbyrd fra millioner af andre, som ved Helligåndens kraft har båret og endnu bærer højtidelige vidnesbyrd om, at han lever. Det vidnesbyrd har været deres trøst og styrke.

Jeg kommer for eksempel til at tænke på en ven, jeg lærte at kende i Vietnam under den tragiske krig i det land. Han var en mand med en stille og enestående tro på Gud, vor evige Fader, og på hans Søn, den levende Kristus. Jeg kan stadig mindes at høre ham synge med oprigtig overbevisning:

Om end gennem prøven jeg lader dig gå
Min nåde tilstrækkelig skal du vist få;
Du skal ikke skades af prøvelsens ild,
At lutre dit hjerte er alt, hvad jeg vil.
(»Så sikker en grundvold«, *Salmer og sange,* nr. 38).

Og fordi vor Frelser således lever, benytter vi ikke symbolet på hans død som et symbol på vores tro. Men hvad skal vi så benytte? Intet tegn, intet kunstværk eller nogen anden form for billede kan på fyldestgørende vis udtrykke den levende Kristi herlighed. Han fortalte os, hvad symbolet skulle være, da han sagde: »Elsker I mig, så hold mine bud« (Joh 14:15).

Som hans disciple kan vi ikke gøre noget ondt eller fordægtigt eller anstødeligt uden at tilsmudse hans ry. Ej heller kan vi gøre noget godt eller smukt eller godgørende uden at få symbolet på ham, hvis navn vi har påtaget os, til at stråle endnu klarere. Så vores liv skal være meningsfyldt, et symbol på vores erklærede vidnesbyrd om den levende Kristus, den levende Guds evige Søn.

Så enkelt er det, mine brødre og søstre, og så dybsindigt er det, og det bør vi aldrig glemme.

Jeg ved, at min Forløser er
Guds søn og verdens Frelser god.
Han sejred' over synd og død,
min Konge, og min Herre stor.

Han lever, er vor klippe fast,
han er vort håb og jordens salt.
Han lyset er for dig og mig,
det lys, der overvinder alt.

O, må Guds ånd os fylde helt,
så vi kan nyde freden her,
og styrk vor tro. I evighed
kan dine børn dig være nær.
(Gordon B. Hinckley, »Jeg ved, at min Forløser er Guds søn«, *Salmer og sange,* nr. 81).■

FORSLAG TIL SAMTALEEMNER FOR HJEMMELÆRERNE

Efter at have bedt og læst dette budskab, fremlægger du det på en måde, som får dem, du underviser, til at tage aktivt del i samtalen. Her er nogle eksempler:

1. Bed familien om at fortælle, hvordan de ville besvare følgende spørgsmål: Hvorfor er der ingen krucifikser og kors i vore kirkebygninger? Hvad er symbolet på vores religion? Læs hvordan præsident Hinckley valgte at besvare de spørgsmål (se de første fem afsnit). Hvilket skriftsted forklarer vores tros symbol? (Se de sidste fire afsnit). Hvad kan vi gøre for at få vores symbol til at stråle klart, så andre kan se det?

2. Bed familien beskrive, hvordan de mener, at en »nøgleperson« i deres liv skulle opføre sig eller være. Læs og drøft nogle afsnit fra denne artikel, som forklarer, at Jesus Kristus er vores tros nøgleperson.

3. Lad familien fortælle deres yndlingsberetning om Jesus. Læs en historie eller to fra denne artikel højt. Bær vidnesbyrd om opstandelsen og Jesu Kristi sonoffer.

NU ER DER HÅB

DU HAR HÅB NU, TAKKET VÆRE DET HAN GJORDE DENGANG (SE MORONI 7:41).

Kristi lys

Det, som enhver, der er kaldet til at forkynde evangeliet, undervise i evangeliet eller efterleve evangeliet, bør vide.

Helligånden og Kristi lys er forskellige. Det er vigtigt, at man kender til dem begge.

PRÆSIDENT BOYD K. PACKER
Fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum

De fleste medlemmer af Kirken har en grundlæggende forståelse af Helligånden. De fleste har oplevet dens tilskyndelser og forstår, hvorfor Helligånden kaldes Talsmanden.

De ved, at »Helligånden ... er en person, der består af ånd« (L&P 130:22) og er en del af guddommen (se Trosartiklerne 1).

Men mange er ikke klar over, at der er en anden Ånd – Kristi lys (se L&P 88:7) – en anden inspirationskilde, som enhver af os besidder ligesom alle andre i den menneskelige familie. Hvis vi kender til Kristi lys, forstår vi, at det findes i os alle sammen, og vi kan trække på det, når vi ønsker at fortælle andre om sandheden.

Helligånden og Kristi lys er forskellige. Skønt de til tider beskrives med de samme ord i skrifterne, er de to forskellige og særskilte enheder. Det er vigtigt, at man kender til dem begge.

Jo mere vi ved om Kristi lys, desto mere forstår vi livet, og desto større kærlighed får vi til hele menneskeheden. Vi bliver bedre undervisere og missionærer og forældre, og bedre mænd, kvinder og børn. Vi får større respekt for vore brødre og søstre i Kirken og for dem, som ikke tror, og som endnu ikke har fået overdraget Helligåndsgaven.

Kristi lys beskrives i skrifterne som »Ånden [der] giver *hvert* menneske, som kommer til verden, lys« (L&P 84:46; fremhævelse tilføjet); »lyset som findes i alting, som giver alting liv, der er den lov, hvorved alting styres« (L&P 88:13; se også Joh 1:4-9; L&P 84:45-47; 88:6; 93:9).

Og Kristi lys beskrives i skrifterne også som »Jesu Kristi Ånd« (L&P 84:45), »Herrens ånd« (2 Kor 3:18; se også Mosiah 25:24), »Sandhedens ånd« (L&P 93:26), »Sandhedens lys« (L&P 88:6), »Guds Ånd« (L&P 46:17) og »den Helligånd« (L&P 45:57). Nogle af disse betegnelser benyttes også om Helligånden.

Det Første Præsidentskab har skrevet: »Der findes en universelt udbredt kraft, som er verdens lys og liv, som oplyser ethvert menneske, der kommer til verden, og som udgår fra Guds nærhed og når ud overalt i det uendelige rum, det lys og den kraft, som Gud skænker i varierende grad til dem, ›som

beder ham‹, i overensstemmelse med deres tro og lydighed.«[1]

Uanset om dette indre lys, denne kundskab om ret og uret, kaldes for Kristi lys, moral eller samvittighed, kan den få os til at beherske vore handlinger – selvfølgelig medmindre vi undertrykker eller kvæler den.

Hvert eneste af vor himmelske Faders åndelige børn kommer til verden for at få et fysisk legeme og for at blive prøvet.

»Herren sagde til Enok: Se disse dine brødre, de er mine egne hænders værk, og jeg gav dem deres kundskab den dag, jeg skabte dem; og i Edens have gav jeg mennesket hans handlefrihed« (Moses 7:32).

»Derfor er menneskene fri efter kødet; og alle ting, der er tjenlige for menneskene er givet

dem. Og de kan frit vælge frihed og evigt liv ved den store formidling for alle mennesker, eller fangenskab og død efter djævelens magt og fangenskab« (2 Nephi 2:27).

Deraf ved vi, at »enhver må kunne handle både med hensyn til lære og grundsætninger med henblik på fremtiden ifølge den handlefrihed, jeg har givet ham, og enhver være ansvarlig for sine egne synder på dommens dag« (L&P 101:78).

Vi formanes til ikke at udslukke ånden (se 1 Thess 5:19). Således ser vi, at »mennesket er blevet tilstrækkeligt undervist, så det kender godt fra ondt« (2 Nephi 2:5; se også 2 Nephi 2:27). De har deres handlefrihed, og de skal stå til ansvar.

Kristi Ånd fremmer alt, som er godt, ja, enhver dyd (se Moroni 7:16). Den står i lysende og urokkelig kontrast til alt, som er groft eller hæsligt eller verdsligt eller ondt eller ugudeligt (se Moroni 7:17).

Samvittigheden bekræfter, at mennesket virkelig besidder Kristi lys. Den bekræfter også, at der virkelig findes godt og ondt, retfærdighed, nåde, ære, mod, tro, kærlighed og dyd, såvel som disses modsætninger – had, griskhed, brutalitet og misundelse (se 2 Nephi 2:11, 16). Skønt disse værdier ikke er håndgribelige, følger de love, hvis virkninger er lige så virkelige, som dem, der følger fysiske love (se Gal 6:7-9). Kristi Ånd kan sammenlignes med den enkeltes »skytsengel«.[2]

Kristi Ånd kan oplyse opfinderen, videnskabsmanden, kunstmaleren, billedhuggeren, komponisten, skuespilleren, arkitekten eller forfatteren til at skabe storslåede, ja, sågar inspirerende værker til velsignelse og gavn for hele menneskeheden.

Denne Ånd kan give tilskyndelser til landmanden på marken, eller fiskeren i sin kutter. Den kan inspirere læreren i klasseværelset, eller missionæren, der præsenterer evangeliet. Den kan inspirere den elev, som lytter. Og, hvad der har meget stor betydning, den kan inspirere ægtemænd og hustruer, fædre og mødre.

Dette indre lys kan varme og vogte og vejlede. Men det kan jages bort af det, der er hæsligt eller uværdigt eller ugudeligt eller umoralsk eller selvisk.

Kristi lys fandtes i dig, før du blev født (se L&P 93:23, 29-30), og det er hos dig hvert eneste øjeblik af dit liv, og det forsvinder heller ikke, når den dødelige del af dig er forvandlet til støv. Det er der hele tiden.

Enhver mand, kvinde eller barn fra et hvert land, trossamfund eller hudfarve – enhver, uanset hvor de bor, eller hvad de tror på, eller hvad de gør – har i sig det uudslukkelige Kristi lys. Set i det lys er alle mennesker skabt lige. Det, at Kristi lys findes i enhver, er et vidnesbyrd om, at der ikke er personsanseelse hos Gud (se L&P 1:35). Han behandler alle lige med hensyn til dette Kristi lys.

Det er vigtigt for en lærer eller en missionær eller en forældre at vide, at Helligånden kan virke gennem Kristi lys. Den, der underviser i evangeliske sandheder, sår ikke noget, som er fremmed eller nyt i en voksen eller et barn. I stedet skaber missionæren eller læreren kontakt til noget, som allerede findes i dem. Evangeliet lyder »bekendt« i deres ører. Undervisningen vil så »overbevise [dem, der lytter,] om, at Jesus er Kristus, den evige Gud, som åbenbarer sig for alle folk« (Mormons Bogs titelblad).

I løbet af sin jordiske tjenestegerning forkyndte Jesus sit evangelium og lagde den grundvold, som hans kirke skulle bygges på. Denne grundvold er bygget med lærdommens sten, som hverken kan ses med dødelige øjne eller mærkes med hænderne. De er usynlige og uhåndgribelige. De hverken forvitres eller smuldrer. De kan ikke knuses eller opløses eller tilintetgøres. Disse lærdomssten er uforgængelige og uopslidelige.

Disse lærdomssten eksisterede »fra verdens begyndelse« (L&P 124:38, 41). Kristus byggede sin kirke på dem.

Jesus talte om »den sten, bygmestrene vragede« (Matt 21:42). Så sænkede frafaldets skygge sig over jorden. Præstedømmets myndighedslinje blev brudt. Men

menneskeheden blev ikke efterladt i fuldstændigt mørke eller helt uden åbenbaring eller inspiration. Den tanke, at himlene blev lukket, da Kristus blev korsfæstet, og først igen åbnede sig, da Joseph modtog sin første åbenbaring, er ikke sand. Kristi lys var til stede overalt og tog sig af Guds børn; Helligånden besøgte søgende sjæle. De retfærdiges bønner gik ikke ubesvaret hen.

Overdragelsen af Helligånds*gaven* måtte vente indtil gengivelsen af præstedømmet og tidernes fyldes uddeling, hvor alt skulle åbenbares. Tempeltjenesten – ordinancerne – skulle da åbenbares. Så skulle de, der havde levet i de mange generationer, hvor disse vigtige ordinancer ikke var tilgængelige, og hvor dåb ikke var tilgængelig, endelig forløses. Gud svigter aldrig sine børn. Han har aldrig svigtet denne jord.

Da hans evangeliums fylde blev gengivet, blev Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige bygget på den samme grundvold af lærdomssten.

Eftersom vi lærer stort set alt ved hjælp af vore fysiske sanser, er det meget vanskeligt at undervise i uhåndgribelige lærdomme, som hverken kan ses eller føles. Mesterlæreren Jesus forkyndte disse lærdomme, og de kan forkyndes på samme måde i dag. Det er min hensigt at vise jer, hvordan han, Mesterlæreren, forkyndte dem.

Man kan lære at forstå åndelige sandheder lige så tydeligt, som hvis disse lærdomssten var så fysiske som granit eller flint eller marmor. Marmor bøjer sig for billedhuggerens hænder, så andre kan se det, som han ser gemt i den uformelige sten. På samme måde kan du lære andre at se – det vil sige, at forstå – disse uhåndgribelige, usynlige lærdomssten.

Den måde, som Frelseren underviste på, og som du kan undervise på, er både enkel og dybsindig. Hvis du vælger en håndgribelig genstand som symbol på en lærdom, kan du undervise, som han gjorde. En lærer kan forbinde lærdommen med en allerede kendt genstand, som *kan* ses med fysiske øjne.

Jesus sammenlignede tro med et frø, det lille sennepsfrø, som kan både ses og føles. Han fortalte, at hvis man plejer frøet, kan det vokse op og blive til et træ (se Luk 13:19).

Han sammenlignede himmeriget med en dagligdags genstand, som kan ses. »Himmeriget,« sagde han, »ligner et vod, der blev kastet i søen og samlede fisk af enhver art«

Kristi Ånd kan oplyse opfinderen, videnskabsmanden, kunstmaleren, billedhuggeren. Den kan inspirere ægtemænd og hustruer, fædre og mødre.

MODELFOTO: JOHN LUKE

(Matt 13:47); og han sagde: »Himmeriget ligner en skat, der lå skjult i en mark; en mand fandt den, men holdt det skjult, og i sin glæde går han hen og sælger alt, hvad han ejer, og køber den mark« (Matt 13:44).

Som eksempler eller symboler brugte Kristus så almindelige ting som salt (Matt 5:13; Mark 9:49-50; Luk 14:34) og lys (Matt 5:15; Mark 4:21; Luk 8:16; 11:33-36, Åb 18:23), som regn (se Matt 7:25-27) og regnbuer (se Åb 4:3; 10:1). De fire evangelier er fyldt med den slags eksempler. Og Mormons Bog, Lære og Pagter og Den Kostelige Perle har også utallige lignende eksempler. De findes overalt. Det er det, en historie eller en lignelse er – et eksempel fra dagligdagen, der benyttes til at forklare et princip eller en lærdom, som er usynlig eller uhåndgribelige.

En gang i Matthæus, en gang i Lukas, tre gange i Mormons Bog og tre gange i Lære og Pagter taler Frelseren om en høne med kyllinger (se Matt 23:37; Luk 13:34; 3 Nephi 10:4-6; L&P 10:65; 29:2; 43:24). Alle kender høns og kyllinger, selv små børn.

Troen er selvfølgelig ikke fuldstændig ligesom et frø, og himmeriget er heller ikke fuldstændig som et net eller en skat eller surdej (se Luk 13:21) eller »en købmand, der søgte efter smukke perler« (Matt 13:45). Men med disse illustrationer formåede Jesus at åbne sine disciples øjne – ikke deres naturlige øjne, men deres forstands øjne (se Matt 13:15; Joh 12:40; ApG 28:27; Ef 1:18; 2 Nephi 16:10; L&P 76:12, 19; 88:11; 110:1).

Med vores forstands øjne kan vi se det, der er åndeligt. Når vores ånd rækker ud, kan vi røre ved det, som er åndeligt og *føle* det. Vi kan *se* og *føle* det, som er usynligt for de fysiske sanser. Husk på, at Nephi fortalte sine oprørske brødre, som havde afvist et budskab fra en engel: »I har mistet evnen til at fornemme, så at I ikke kan *forstå* hans ord« (1 Nephi 17:45; fremhævelse tilføjet).

Paulus skrev til korinterne om »det har Gud åbenbaret for os ved Ånden. Thi Ånden ransager alt, selv Guds dybder ...

Og om dette taler vi ikke med ord, som menneskelig visdom har lært os, men med ord, som Ånden har lært os, og vi tolker det åndelige for åndelige.

Marmor bøjer sig for billedhuggerens hænder, så andre kan se det, som han ser. På samme måde kan du lære andre at se uhåndgribelige, usynlige lærdomssten.

Et sjæleligt menneske tager ikke imod det, der kommer fra Guds ånd; det er en dårskab for sådan et menneske, og det kan ikke fatte det, for det bedømmes kun efter Åndens målestok« (1 Kor 2:10, 13-14).

I nutidig åbenbaring har Kristus talt om »det lys, som skinner, der giver jer lys, er gennem ham, som oplyser jeres øjne, og er det samme lys, der skærper jeres forstand« (L&P 88:11).

Jeg ved ikke, hvordan jeg skal forklare Kristi lys, uden at gøre det samme, som Herren gjorde, når han forkyndte usynlige, uhåndgribelige sandheder for sine disciple.

Jeg vil beskrive Kristi lys ved at sammenligne det med solens lys. Enhver kender solens lys. Det findes overalt, og det kan ses og føles. Selve livet afhænger af sollys.

Kristi lys *er* ligesom solens lys. Det er også til stede overalt, og det er givet til alle.

Ligesom mørket må vige, når solens lys bryder frem, må de onde flygte for Kristi lys.

Der findes intet mørke i sollyset. Mørket er underlagt det. Solen kan skjules af skyer eller af jordens rotation, men skyerne forsvinder, og jorden fuldfører sin omdrejning.

Ifølge planen får vi at vide, at »det er nødvendigt, at der er en modsætning i alle ting« (2 Nephi 2:11).

Mormon advarede om, at »djævelen ... tilskynder ingen til at gøre godt, nej, ikke een, ej heller gør hans engle, ej heller gør de, som underkaster sig ham.

Og nu, mine brødre, eftersom I kender det lys, ved hvilket I kan dømme, hvilket lys er Kristi lys, se til, at I ikke dømmer urigtigt« (Moroni 7:17-18).

Dette Kristi lys, som giver liv, findes inde i dig. Den onde stræber efter at skygge for det. Det kan blive så sløret af forvirring, at du kan blive overbevist om, at det ikke eksisterer.

Ligesom sollys er et naturligt desinfektionsmiddel, kan Kristi Ånd rense ånden.

Enhver sjæl, uanset hvem eller hvor eller hvornår, er barn af Gud. Det er vores ansvar at forkynde, at »det er den ånd, som er i mennesket, den Almægtiges ånde, der giver dem indsigt« (Job 32:8).

Præsident Joseph Fielding Smith har talt om læren omkring Helligånden og Kristi lys: »Ethvert menneske kan modtage en tilkendegivelse fra Helligånden, selv om det er uden for Kirken, hvis det alvorligt søger efter lys og sandhed. Helligånden vil komme og give mennesket det vidnesbyrd, det søger – hvorefter han trækker sig tilbage; og mennesket har ikke noget krav på et besøg til eller på stadige besøg og tilkendegivelser fra ham. Det kan få stadig vejledning af den anden ånd, Kristi Ånd.«[3]

Kristi Ånd er der altid. Den forsvinder aldrig. Den kan ikke forsvinde.

Alle overalt har allerede Kristi Ånd, og skønt Helligånden kan besøge alle, opnås Helligånds*gaven* »ved at adlyde evangeliets love og forordninger« (3. trosartikel), ved at underkaste sig »dåb ved nedsænkning i vandet til syndernes forladelse; [og] håndspålæggelse for Helligåndens gave« (4. trosartikel). Den er ikke automatisk til stede, sådan som Kristi Ånd er det. Denne gave skal overdrages af en, der besidder myndighed dertil (se 5. trosartikel).

Det er det, vi har fået besked på at gøre, at fremme Kristi lys, som findes i hver eneste sjæl, og føre sjæle frem til det stade, hvor Helligånden kan besøge dem. Og så kan de med tiden, takket være ordinancerne, modtage Helligåndsgaven, som overdrages hvert eneste medlem af Kirken.

Når et menneske har modtaget Helligåndsgaven og kan udvikle den sammen med Kristi lys, som det allerede har, ligger evangeliets fylde åben for deres forstand. Helligånden kan endda virke gennem Kristi lys.[4]

Kristi lys er så universelt som selve sollyset. Overalt hvor der er mennesker, findes Kristi lys. Enhver levende sjæl er i besiddelse af det. Den er ophav til alt, som er godt. Den er inspirationskilde til alt, som velsigner og gavner menneskeheden. Den nærer selve godheden.

Mormon sagde: Ransag »flittigt ... i Kristi lys, så at I kan skelne godt fra ondt; og dersom I vil antage alt, hvad der er

godt og ikke fordømme det, skal I visselig blive Kristi børn« (Moroni 7:19).

Alle kender til solskin. Når du sammenligner Kristi Ånd med sollys, kommer du måske i tanker om almindelige eksempler fra dit eget liv. Disse eksempler er nærmest endeløse. Disse eksempler kan forstås af både små børn og voksne, ligesom Kristi lignelser kan. Det burde ikke være vanskeligt at undervise i, hvordan åbenbaring kan komme gennem lys, selv om vi ikke præcis ved, hvordan inspiration fungerer.

Mennesket selv kan, trods sine begrænsninger, formidle budskaber gennem fiberoptiske kabler. Et enkelt lille glasfiber, som er tyndere end et menneskehår, kan overføre 40.000 meddelelser på samme tid. Disse kan afkodes og omformes til billeder og lyd og farver, ja, selv bevægelser. Det kan mennesket klare.

Hvorfor skulle vi undre os over løftet om, at Kristi lys findes i os alle?

En laserstråle, som hverken rummer ledninger eller fibre, kan overføre 100 milliarder bit oplysninger i sekundet.

Hvis det er muligt for mennesket, hvorfor skulle vi så undre os over løftet om, at Kristi lys findes i os alle, og at Helligånden kan besøge os alle?

Det burde derfor ikke være svært at forstå, hvordan åbenbaring fra Gud til hans børn på jorden kan nå ud til hele menneskeheden gennem både Kristi lys og Helligånden.

Dette Kristi lys omtales overalt i skrifterne. Lære og Pagter er en righoldig kilde til lærdomme om Kristi lys. For eksempel taler den om »sandhedens lys, hvilken sandhed giver lys. Dette er Kristi lys. Han er endog solen og solens lys og den kraft, hvorved den blev skabt« (L&P 88:6-7).

Almindelige lærere, som har det ansvar at forkynde læren og bære vidnesbyrd om det åndelige, har inden for deres egen erfaringssfære almindelige emner, som kan sammenlignes med det, der er åndeligt.

Kristi lys kan altså antændes af Helligånden, Talsmanden. Vi har fået at vide, at »Talsmanden, Helligånden, som Faderen vil sende i mit navn, han skal lære jer alt og minde jer om alt, hvad jeg har sagt til jer« (Joh 14:26).

Præsident Harold B. Lee har sagt: »Det lys går aldrig helt ud … [med henvisning til Kristi lys] medmindre vi begår den utilgivelige synd. Dets lys kan være så svagt, at vi knap kan ane det, men det er der, så vi kan få det til at blusse op til en flamme, som brænder med en klarere forståelse og kundskab. Hvis det ikke var for det, kunne vi ikke udrette noget som helst. Vores missionering ville være forgæves.«[5]

Hvis vi forstår, at Kristi lys virkelig findes i enhver, vi møder, og ved ethvert møde, vi deltager i, og inden i os selv, og forstår den store udfordring, som vi står over for – de omgivelser, som vi lever i, og de farer, som til tider plager os – så får vi mod og inspiration ud over det, som vi hidtil har oplevet. Og sådan *skal* det være! Og sådan *bliver* det! Alt dette er en dimension af den evangeliske sandhed, som alt for få fatter.

Må I bønsomt og flittigt stræbe efter at forstå betydningen af disse principper og begynde at tage dem i anvendelse. Når I gør det, følger det vidnesbyrd, at Jesu Kristi evangelium er sandt, at evangeliets gengivelse er en realitet, og at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er den »eneste sande og levende kirke på hele jordens overflade« (L&P 1:30). Jesus er Kristus, Guds Søn, Faderens enbårne. Og fra ham udgår Kristi lys til hele menneskeheden.

Må I, der er kaldet som missionærer eller lærere, og I, der er forældre, mætte »jer med Kristi ord, thi se, hans ord vil fortælle jer alt, hvad I skal gøre« (2 Nephi 32:3). I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Fra en tale som blev holdt den 22. juni 2004 ved et seminar for nye missionspræsidenter på missionærskolen i Provo i Utah.

NOTER

1. »Receiving the Holy Ghost«, *Improvement Era*, marts 1916, s. 460.
2. Se Joseph Fielding Smith, *Lærdomme om frelse*, red. Bruce R. McConkie, 3 bind, 1977, 1:57.
3. *Lærdomme om frelse*, 1:46-47; se også Joseph Smith, *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, red. Joseph Fielding Smith, 1954, s. 176-177.
4. Se *Lærdomme om frelse*, 1:57.
5. *The Teachings of Harold B. Lee*, red. Clyde J. Williams, 1996, s. 101.

HERREN JESUS KRISTUS, AF DEL PARSON

VI LÆRER AF JOSEPH SMITH

Joseph Smith var kun 14, da hans ønske om at finde sandheden, fik ham til at gå ind i skoven nær sit hjem for at bede. Som svar på denne bøn viste Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus, sig for ham. De talte til ham, underviste ham og besvarede hans bøn.

Denne første åbenbaring og flere andre af de vidunderlige begivenheder, som fandt sted i forbindelse med Kirkens genoprettelse, er vanskelige for nogle at tro på. Men der er dem, som ved, at dette syn virkelig fandt sted i foråret 1820 i en lille skovlysning ved en gård i New York. Læs videre og hør fra 14-årige over hele verden, som af hele deres hjerte tror på, at Joseph Smith er Guds profet.

EN RØST FRA FORDUMS TIDER, AF GLEN S. HOPKINSON, MÅ IKKE KOPIERES

Jeg beundrer Joseph Smith for alt det, han gik igennem, mens han endnu var teenager. Han forblev trofast gennem det hele og havde kun øje for Guds ære.

Han lærte meget: At lytte til Helligånden, at gøre det rette og at forsvare sandheden.

Jeg ved, at han var Guds profet, og at han genoprettede den sande kirke. Uden ham havde vi ikke evangeliets fylde, og jeg ville ikke være der, hvor jeg er i dag. Det gør mig meget ydmyg. Jeg er taknemlig for den genoprettede kirke.

Viliame Malani, Samabula 1. (engelske) Menighed i Suva Nordre Stav i Fiji

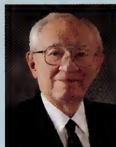

Joseph Smith var meget modig, at han turde gøre alt det, han gjorde. Men han var også godt forberedt, for en åbenbaring gives ikke bare til enhver. Det måtte være en, som var forberedt.

Ved at følge Helligåndens hvisken kan unge i dag også udrette meget godt, hvis vi beslutter os for at gøre det.

Jeg ved, at Joseph Smith så Faderen og Sønnen, og at Frelseren rådede ham til ikke at slutte sig til nogen kirke. Jeg ved også, at Joseph Smith var meget modig og døde for at forsvare evangeliet. Og jeg ved, at hvis vi ransager skrifterne, beder af et oprigtigt hjerte, er lydige og har tro på Faderen og Sønnen, kan vi vende tilbage til deres nærhed.

Camila Eugenia Bardi Aguirre, Buenos Aires Menighed, Cartagena Los Alpes Stav i Colombia

HVORFOR EN 14-ÅRIG?

»Joseph gik ind (i lunden) som dreng. Jeg har tit spekuleret på, hvorfor Herren ville have ham til at gå derind som 14-årig. Hvorfor ventede han ikke, indtil (Joseph) var 20 eller 30 eller 40, når han havde den naturlige myndighed, som kommer med alderen? Han gik ind – Herren tillod det – og han besvarede hans bøn, fordi Joseph kom med en ung mands fulde oprigtighed. Der var ingen tvivl i hans sind. Han sagde, at hvis nogen havde brug for visdom, så var det ham, og han bad om den i fuld tillid til, at der ville ske noget som svar på hans bøn. Vi kender intet til ordlyden af Josephs bøn. Men vi ved, at han stillede et spørgsmål, og at der fandt en samtale sted. Og på de minutter, hvor lange eller korte de nu var, lærte Joseph Smith mere om Guds natur, end alle verdens teologer nogensinde havde lært.«

Præsident Gordon B. Hinckley, »Inspirerende tanker«, *Liahona*, august 1997, s. 5.

Det er vigtigt at vide, at Joseph Smith kunne bede og få svar på sin bøn. Men det er også vigtigt for mig at vide, at mine egne bønner kan blive besvaret af Gud.

Jeg ved, at profeten Joseph Smith udholdt mange prøvelser. Jeg ved, at det er takket være ham, at Kirken blev genoprettet og præstedømmet gengivet til jorden., og at vi kan lære vor himmelske Fader og Frelseren bedre at kende. Jeg stræber efter at følge hans gode eksempel, men det er svært. Nogle gange er min tro ikke stærk nok. Men så tænker jeg på, hvad han måtte igennem, hvad han udholdt for os, så giver det mig mod til at være lidt stærkere, til at holde ud lidt længere. Jeg ved, at vi er i den sande kirke, og at vi står i taknemlighedsgæld til Joseph Smith.

Randy Horita Temarohirani, Mahu Menighed i Tubuai Australes Distrikt

Herren besvarede Joseph Smiths bøn. Han besvarer unges bønner. Jeg kan fornemme, at han også besvarer mine bønner. En dag blev min ven og jeg uvenner. Senere læste jeg i *Liahona* og så et vers, hvor der stod: »Elsk dine fjender« (Matt 5:44). Det hjalp mig til at glemme det, der var sket, og vi blev venner igen. Jeg mener, at det var svar på mine bønner.

Joseph Smith organiserede også missioneringen, og takket være missioneringen er Kirken vokset i hele verden. Selv i det fjerne Korea kan vi nu finde ud af, hvordan man opnår evigt liv.

Ha-Nul Park, Sinchon Menighed, Seoul Nordre Stav i Korea

Jeg tror på, at Joseph Smith så vor himmelske Fader og Jesus Kristus og fik overdraget den særlige opgave at genoprette Kirken. Jeg spekulerer på, hvordan jeg ville have reageret, hvis vor himmelske Fader pludselig viste sig for mig. Det ville have været et kæmpechok for mig. Men Joseph Smith tog det roligt. Han søgte oprigtigt efter sandheden.

Når jeg hører om alt det, som han måtte igennem for at opbygge Kirken, så hjælper det mig til ikke at brokke mig så meget eller have så ondt af mig selv.

Uden Joseph Smith ville vi ikke have haft Kirken. Og Kirken er min grundvold.

Spencer Yamada, Manhattan 2. Menighed i New York Stav i New York

En aften læste jeg i Mormons Bog og fyldtes af en fredfyldt følelse. Da vidste jeg, at lærdommene i Mormons Bog er sande, og at Joseph Smith så vor himmelske Fader og Jesus Kristus. Jeg ved også, at Joseph Smith oversatte Mormons Bog og gengav evangeliet til jorden.

Joseph Smith kom ud for mange store prøvelser og trængsler og formåede at overvinde dem. Han trådte også modigt frem og bar vidnesbyrd for præster og troende fra andre trossamfund. Skønt de forfulgte ham, vidste Joseph, at han havde set et syn, og han var tapper nok til at følge sandheden. Takket være ham har jeg lært at forsvare sandheden og holde ud til enden.

Fam Suet Ling Roslyn, Ipoh 1. Menighed i Ipoh Distrikt i Malaysia

Det, at jeg blev undervist om Joseph Smith, mens jeg var lille, og senere læste historier om ham, har været med til at styrke mit vidnesbyrd. Men efterhånden som jeg er blevet ældre, har jeg læst mere i skrifterne og tænkt mere over hans oplevelser. De følelser, som jeg har, når jeg lærer, tænker eller læser om ham, har fået mit vidnesbyrd til at vokse endnu mere. Mit kendskab til hans vanskeligheder og erfaringer hjælper mig til at vælge det rette, når jeg står i en situation, hvor jeg er fristet eller presset til at handle forkert.

Jeg ved, at Joseph Smith var Guds profet. Jeg ved, at Joseph Smith virkelig bad i den hellige lund og så vor himmelske Fader og hans Søn, Jesus Kristus, som sonede for vore synder.

Robin Renae Doney, Essex Menighed i Montpelier Stav i Vermont

Genoprettelsen: Sandheden vender tilbage

SHANNA BUTLER
Kirkens tidsskrifter

Jesu Kristi evangelium er blevet åbenbaret til jordens befolkning mange gange. Det blev givet til Adam, Enok, Noa, Abraham og andre profeter, deriblandt profeterne fra Mormons Bog – en gang i hver uddeling.[1] Selv Frelseren bragte på ny evangeliet i sin uddeling. Evangeliet skulle gengives mange gange, fordi det blev forkastet eller gik tabt mange gange på grund af menneskers ugudelighed. Og endelig i denne tidernes fyldes uddeling blev evangeliet for sidste gang gengivet ved profeten Joseph Smith.

Her er nogle af de første begivenheder i vores sidste uddeling, som muliggjorde evangeliets gengivelse og Kirkens vækst (se L&P 66:2).

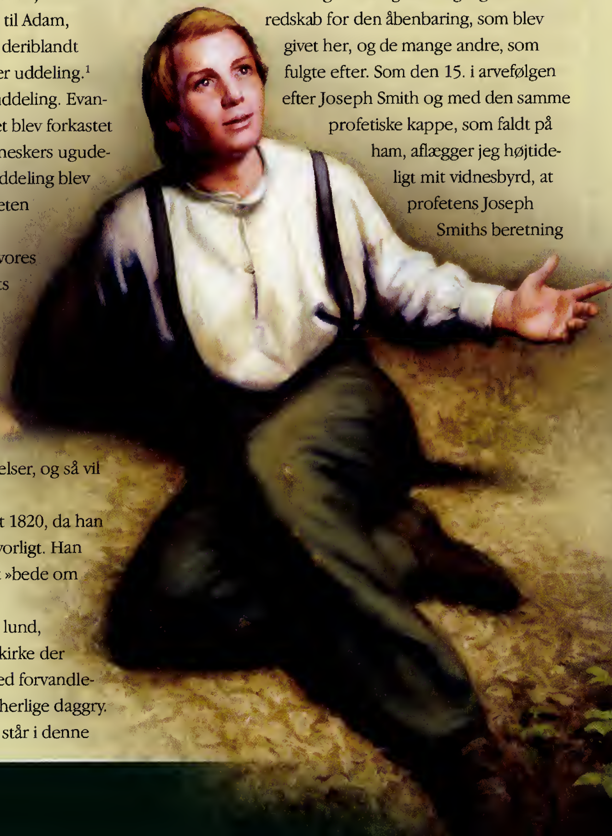
Den første åbenbaring

I Jak 1:5 står løftet: »Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, skal han bede om at få den af Gud, som giver alle rundhåndet og uden bebrejdelser, og så vil han få den.«

Da Joseph Smith læste dette vers i foråret 1820, da han kun var 14 år, tog han Jakobs løfte meget alvorligt. Han gik ud i skoven i nærheden af sit hjem for at »bede om at få ... af Gud«.

Da præsident Hinckley talte i den hellige lund, hvor Joseph gik ud for at få at vide, hvilken kirke der var sand, sagde han: »Her på netop dette sted forvandledes frafaldets mørke nat til en ny tidsalders herlige daggry. Gud selv blev både set og hørt. Her, hvor vi står i denne fredfyldte lund, på dette mest hellige sted, blev Guddommens natur atter åbenbaret.

En drengs rene og modtagelige sind blev redskab for den åbenbaring, som blev givet her, og de mange andre, som fulgte efter. Som den 15. i arvefølgen efter Joseph Smith og med den samme profetiske kappe, som faldt på ham, aflægger jeg højtideligt mit vidnesbyrd, at profetens Joseph Smiths beretning

Joseph Smith jun. blev født i Sharon i staten Vermont.

1805

Joseph Smith modtog sin første åbenbaring i foråret.

1820

Johannes Døber overdrog Det Aronske Præstedømmes nøgler i maj.

1829

Peter, Jakob og Johannes overdrog Det Melkisedekske Præstedømme.

1829

om disse begivenheder er sand, at Faderen her bar vidnesbyrd om sin Søn, at Sønnen underviste den unge profet, og at der fulgte en lang række af begivenheder, som førte til organiseringen af ›den eneste sande og levende kirke på hele jordens overflade, hvori,‹ sagde Herren, ›jeg, Herren, har velbehag‹ (L&P 1:30).«[2]

Den første profet

Joseph Smith jun. blev født i Sharon i staten Vermont den 23. december 1805. Hans forældre, Joseph Smith sen. og Lucy Mack Smith, var begge religiøse mennesker og opdrog deres børn til at tro på Gud og søge frelse. Joseph Smith sen. og Lucy havde 11 børn. Joseph var deres femte barn.

Joseph Smith blev født til at være et redskab i Herrens hænder, så Kristi kirke kunne genoprettes på jorden i denne uddeling. Præsident Young (1801-1877) har om Joseph sagt: »I evighedens råd længe før jordens grundvold blev lagt blev det forordnet, at han, Joseph Smith, skulle være den mand i denne verdens sidste uddeling, som skulle frembringe Guds ord for folket og modtage Guds Søns præstedømmes fyldes nøgler og magt ... Han blev forudordineret i evigheden til at præsidere over denne sidste uddeling.«[3]

De første ordinationer i præstedømmet

Den 15. maj 1829 sendte Herren Johannes Døber ned for at overdrage Det Aronske Præstedømmes nøgler til Joseph Smith og Oliver Cowdery i forbindelse med den fremadskridende genoprettelse. Præsident Thomas S. Monson, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, har sagt: »På Susquehannaflodens bred i nærheden af Harmony i Pennsylvania lagde Johannes sine hænder på Joseph Smith og Oliver Cowdery og overdrog dem præstedømmet med disse ord: ›I Messias' navn overdrager jeg jer, mine medtjenere, Arons præstedømme, som ejer nøglerne til engles betjening og til omvendelsens evangelium og til dåb ved nedsænkning til syndernes forladelse‹ (L&P 13:1). Budbringeren fortalte, at han handlede under ledelse af Peter, Jakob og Johannes, som besad Det Melkisedekske Præstedømmes nøgler. Så fulgte ordination og dåb ...

Da tiden var inde, blev Peter, Jakob og Johannes sendt til jorden for at gengive Det Melkisedekske Præstedømmes velsignelser. Disse fordums apostle, som var udsendt af Herren, ordinerede og bekræftede Joseph og Oliver til ligeledes at være apostle og særlige vidner om hans navn ...

DENGANG OG NU

1830: Seks medlemmer var med til formelt at organisere Kirken
I dag: Mere end 12 millioner medlemmer

1830: Færre end 20 missionærer
I dag: Flere end 50.000 missionærer

1830: 5000 eksemplarer af Mormons Bog blev trykt
I dag: Der er trykt flere end 100 millioner eksemplarer af Mormons Bog

1836: Et tempel
I dag: 119 templer

Profeten oversatte Mormons Bog mellem april og juni.

1829

En engel viste guldpladerne til tre vidner.

1829

FØRSTE OPLAG

Fordi Joseph Smith arbejdede under inspiration, tog det kun 65 arbejdsdage mellem begyndelsen af april og slutningen af juni 1829 at oversætte hele Mormons Bog.[8] Profeten arbejdede hurtigt og gik kun sjældent tilbage for at foretage rettelser i det, han havde oversat. Han havde aldrig studeret oldtidsskrifter, og han benyttede sig ikke af andre kilder end guldpladerne, mens han oversatte.[9]

Oliver Cowdery, der fungerede som en af Josephs skrivere, sagde: »Det var dage, som man aldrig kan glemme – at sidde under lyden af en stemme, der talte drevet af himmelens inspiration, fyldte mit hjerte med største taknemlighed! Dag efter dag vedblev jeg uafbrudt at nedskrive historien eller beretningen, den såkaldte Mormons Bog, efterhånden som ordene faldt fra hans læber, da han ved hjælp af Urim og Thummim ... oversatte.«[10]

Da bogen var oversat, bragte Joseph og Martin Harris den til E.B. Grandin, så den kunne blive trykt. Der blev trykt 5000 eksemplarer, og bøgerne lå klar til at blive solgt i foråret 1830.

Som følge af disse tildragelser er det et krav, men samtidig en mulighed og en højtidelig pligt, at vi er trofaste over for den tillid, der er blevet vist os.«[4]

De første vidner

Fire år efter Moronis første besøg til Joseph Smith, modtog Joseph guldpladerne fra Moroni på Cumorahhøjen og begyndte at oversætte dem. Til at begynde med fik ingen andre lov til at se dem, men senere åbenbarede Herren, at der skulle udpeges tre vidner, som skulle bære vidnesbyrd om Mormons Bog og guldpladerne (se L&P 5:11-15).

Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt følgende om disse vidner: »De tre mænd, der blev udpeget som vidner til Mormons Bog, var Oliver Cowdery, David Whitmer og Martin Harris. Deres nedskrevne ›Tre vidners vidnesbyrd‹ er indføjet i alle ... de eksemplarer af Mormons Bog, som er blevet trykt siden 1830. Disse vidner bærer højtideligt vidnesbyrd om, at de ›har set de plader, som indeholder denne optegnelse‹ og ›de indgraveringer, som findes på pladerne‹. De bar vidnesbyrd om, at disse skrivelser ›er blevet oversat ved Guds gave og kraft; thi hans røst har kundgjort os det‹. De sagde videre: ›Og vi erklærer i al troværdighed, at en Guds engel kom ned fra himlen, bragte pladerne og lagde dem for øjnene af os, så at vi så og betragtede dem og indgraveringerne på dem; og vi ved, at det er ved Gud Faderens og vor Herres Jesu Kristi nåde, at vi så dem og bærer vidnesbyrd om, at disse optegnelser er sande.‹

Og videre ›bød Herrens røst os, at vi skulle bære vidnesbyrd derom, hvorfor vi bærer vidnesbyrd derom for at være lydige mod Guds befalinger.‹«[5]

Profeten fik også tilladelse til at vise pladerne til otte andre vidner. Deres vidnesbyrd er også nedskrevet i Mormons Bog.

Det første kirkemøde

Kirkens organisering fandt sted i en lille bjælkehytte i Fayette i staten New York. I overensstemmelse med loven for stiftelse af religiøse samfund udpegede Joseph fem mænd til at hjælpe sig. Forsamlingen, som omfattede omtrent 60 mennesker, opretholdt Joseph Smith og Oliver Cowdery som ældster i Kirken. Nadveren blev velsignet, de hellige sang og bad sammen, og nogle blev døbt og bekræftet.

»Den 6. april er en betydningsfuld dag for sidste dages hellige,« har ældste L. Tom Perry fra De Tolv Apostles Kvorum sagt. »Det er den dag, hvor Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige blev organiseret. Oversættelsen og trykningen af Mormons Bog var fuldført, præstedømmet var blevet gengivet, og nu befalede Herren, at hans kirke igen skulle organiseres her på jorden.«[6]

Mormons Bog blev udgivet i marts.

1830

Kirken blev organiseret i Fayette i staten New York den 6. april.

1830

Templet i Kirtland blev indviet den 27. marts.

1836

Den 3. april viste Herrens sig for profeten i templet i Kirtland.

1836

Den sidste uddeling

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige ledes stadig til nyskabelser, som gives ved profetisk åbenbaring. Mange lande ser nu deres første omvendte eller første templer, og missionærer over hele verden forkynder fortsat evangeliet til folk, som hører det for første gang.

Og du spiller også en rolle i det. I en tale om de tidlige pionerer sagde præsident Hinckley følgende: »Ligesom der blev forventet store ting af dem, forventes der også meget af os. Vi lægger mærke til, hvad de udrettede med det, de havde. Vi har så meget mere og har den overvældende udfordring at fortsætte og at opbygge Guds rige.«[7]

Når du forkynder evangeliet og lever trofast, er du med til at opbygge Guds rige og føre det videre i denne sidste uddeling. ■

NOTER

1. »En evangelisk uddeling er en tidsperiode, hvor Herren har mindst en bemyndiget tjener på jorden, som besidder det hellige præstedømmes nøgler« (Guide til Skrifterne, »Uddeling«, s. 289).
2. »Særlige vidner om Kristus«, *Liahona*, april 2001, s. 24.
3. *Kirkens præsidenters lærdomme: Brigham Young*, 1997, s. 96.
4. »Alt, hvad Faderen har«, *Stjernen*, maj 1990, s. 4.
5. »Vidnet: Martin Harris«, *Liahona*, juli 1999, s. 41.
6. »Lytter til profetens røst«, *Stjernen*, januar 1995, s. 17.
7. »Tro mod troen«, *Stjernen*, juli 1997, s. 67.
8. Se John W. Welch, »Hvor lang tid tog det Joseph Smith at oversætte Mormons Bog?«, *Stjernen*, september 1989, s. 14-15.
9. Se Neal A. Maxwell, »By the Gift and Power of God«, *Ensign*, januar 1997, s. 39-40.
10. JS-H 1:71, fodnote.
11. »Modtag et vidnesbyrd om Jesu Kristi gengivne evangelium«, *Liahona*, november 2003, s. 30; se L&P 110.

DET FØRSTE TEMPEL

Kirken var atter organiseret på jorden. »Men genoprettelsens værk var ikke forbi,« forklarede ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum. »Ligesom i gamle dage fik Kirkens medlemmer besked på at opføre et tempel, som blev indviet i Kirtland i staten Ohio den 27. marts 1836. En uge senere, den 3. april, afholdt man et møde der. Efter højtidelig og stille bøn så Joseph og Oliver Herren Jesus Kristus stående foran sig … Moses, Elias og Elias viste sig også og overdrog rigets nøgler, de frelsende ordinancer, til Joseph.«[11]

Blot to år efter templets indvielse og gengivelsen af hellige nøgler til profeten blev de hellige tvunget til at forlade Kirtland og deres første tempel på grund af fattigdom, forfølgelse og frafald.

Spørgsmål og svar

»Nogle mennesker har fortalt mig, at jeg lider af mindreværdskompleks, men så vidt jeg kan se, er jeg bare ikke noget særligt. Da jeg ikke er så klog eller flot eller dygtig som alle andre, hvad kan jeg gøre for at opnå selvtillid og føle mig bedre tilpas?«

LIAHONA

Det lyder, som om du anvender verdens måde at finde selvværd på. Den måde lyder: »Hvis jeg er bedre end andre på nogle områder, kan jeg få det bedre med mig selv.« Den måde slår altid fejl, fordi alle kan finde nogen, som er klogere, flottere eller dygtigere, end de selv er.

Løsningen er at anvende Herrens standarder for selvværd. Eftersom du er et barn af Gud, er du ikke mere eller mindre værd end andre. »... thi så siger Herren: I skal ikke sætte et kød højere end et andet, eller et menneske skal ikke tro, det er højere end et andet« (Mosiah 23:7). Folk har måske andre talenter end du, men du har dine egne stærke sider og åndelige gaver, som du kan bidrage med.

Din himmelske Fader ønsker, at du skal have det bedre med dig selv. Faktisk er en af velsignelserne ved at efterleve evangeliet, at man føler fred og glæde.

Skønt vor himmelske Fader ønsker, at du skal være lykkelig, så ønsker Satan, at du skal være ulykkelig. Man ser denne splid i Moses' liv. Da djævelen fristede Moses, fandt han fornyet styrke ved at bede og huske på, at han var en søn af Gud (se Moses 1:13, 24-25).

Ligesom Moses er du et barn af Gud. Satan ønsker, at du skal glemme det. Og han ved, at han kan give dig mindreværdskomplekser, hvis han kan få dig til at mene, at du ikke er så god som de andre. Så han ønsker, at du skal dømme dig selv efter verdens standarder: Udseende, popularitet, intelligens og så videre.

Herrens standarder er anderledes: »Herren ser på hjertet« (1 Sam 16:7). Hvis dit hjerte er dydigt og kærligt, »da skal du have større frimodighed for Guds åsyn« (L&P 121:45). Det er den bedste form for selvsikkerhed.

Benyt dig af følgende til at få det bedre.

- Bed, ligesom Moses, til Herren om, at han vil hjælpe dig med at huske på, at du er hans barn og har en vigtig mission at udføre.
- Læs din patriarkalske velsignelse.
- Se efter dine gode sider.

Herren ønsker, at du skal være lykkelig og selvsikker.

Ingen er mere eller mindre værd end andre.

Lad være med at sammenligne dig med andre. Gør dit bedste med det, som Gud har givet dig.

Dit selvværd og din selvtillid øges, når du efterlever evangeliet, tjener andre, udvikler dine egne talenter og stræber efter at fornemme din himmelske Faders kærlighed.

MODELFOTO: WELDEN C. ANDERSEN

- Tjen andre. Villig tjenestegerning kan indgyde en glæde og selvværd.
- Motioner. Fysisk aktivitet kan hjælpe på humøret.
- Udtryk taknemlighed i bøn.
- Få udviklet dine talenter ved at deltage i aktiviteter, du holder af.
- Og vigtigst af alt, hold budene. Det er vejen til lykke.

Men får det ikke bedre af at være bedre end andre. Man får det bedre af at vide, at man er elsket af Gud, og at man gør det, som han forventer af en.

LÆSERNE

Jeg beder til min himmelske Fader, så jeg kan få det bedre med mig selv og gøre mine svage sider stærke. Jeg prøver ikke at lægge for stor vægt på, hvad andre synes. Jeg tror, at alle har en gave. Vi skal bare finde frem til den ved at yde en indsats. Det bedste jeg kan gøre er at leve med tro på Kristus og stole på ham. Sådan kan jeg få fred i hjertet.

Srinakom Supakote, 18, Korat Menighed i Khon Kaen Distrikt i Thailand

Når jeg hører om mindreværdskomplekser, gør det ondt indeni mig, for jeg tænker på, hvor meget det må bedrøve vores Skaber at se, at vi ikke bryder os om os selv. Vi glemmer alt for let, at vi er Guds børn, og at han elsker os, som vi er. Vi har alle forskellige gaver. En kan synge smukt, og en anden kan give gode råd. Spørg dine venner og din familie, hvad de synes om og værdsætter ved dig.

Deborah Torke, 17, Neumünster Menighed, i Neumünster Stav i Tyskland

Vi har hver især fået talenter og gaver af Gud. Det vigtigste er ikke, at vi har tillid til os selv, men til Kristus, for han har givet os styrke og mod til at gøre alt og hjælper os til at forstå, hvor betydningsfulde vi er, og hvor stor værdi vi har.

Emilie Levert, 20, Lemoyne Menighed, Montreal Stav i Quebec

Alle har svagheder, så vi må sætte os mål for at overvinde dem. Den pjece, som hedder* Til styrke for de unge *kan hjælpe os med det. Hvis vi studerer den pjece, kan vi afdække mange talenter. Vi skal altid bede, faste, læse i skrifterne, deltage i familieaftener og være sikre på os selv, så skal alt nok ordne sig.

Nikolaj Losev, 17, Nizhegorodskij Tsentralnij Menighed i Moskva Missionen i Rusland

Jeg ved nøjagtig, hvordan du har det. Engang følte jeg, at der altid var en eller anden, som var bedre end mig, så hvorfor overhovedet gøre noget? Der var to ting, som fik mig til at holde op med at tænke sådan: (1) Jeg begyndte at tjene andre. Det fik mig til at føle mig god og betydningsfuld. Og (2) jeg udviklede mine talenter. Alle har talenter. Mind altid dig selv om, at vi alle er børn af vor himmelske Fader, som elsker os.

Lizzie Pecora, 16, Grouse Creek Menighed i Oakley Stav i Idaho

Tænk på dine gode sider. Jeg er sikker på, at du kan finde mange. Tro på dig selv. Når jeg føler mig mindre værd end en anden, er det, fordi jeg ser på mine svage sider og sammenligner dem med andres stærke sider. Så føler man sig selvfølgelig underlegen. Hvis jeg var dig, ville jeg lade være med at sammenligne mig med andre.

Shay Branch, 14, Greeley 4. Menighed, Greeley Stav i Colorado

»Selvværd ... opnås bedst ved at have et nært forhold til Gud. Hvis vi elsker Gud, gør hans vilje og frygter hans dom mere end menneskers, opnår vi selvsikkerhed ...

... Kristus ønsker at hæve os op til sit stade.«

Præsident Ezra Taft Benson (1899-1994), »Rensning af karrets inderside«, *Stjernen*, aprilkonferencen 1986, s. 5; »Vogt Jer for stolthed«, *Stjernen*, juli 1989, s. 6.

Prøv at læse i skrifterne og bede om hjælp. Skrifterne er Guds ord. Hvis du gransker dem omhyggeligt, finder du et svar. Gud hjælper dig gennem denne prøvelse, hvis du har tro på ham.

Joseph Chittock, 12, Catford Menighed, London Wandsworth Stav i England

Jeg føler mig sommetider underlegen. Men jeg overvinder det ved altid at huske på, at jeg er Guds barn, og at han elsker mig. Så får jeg større selvsikkerhed, og jeg får det meget bedre.

April Flores, 17, Catbalogan 1. Menighed i Catbalogan Distrikt i Filippinerne

Liahonas *og læsernes svar er ment som en hjælp og vejledning og er ikke udtryk for Kirkens officielle lære.*

HVAD SYNES DU?

Unge læsere: Send jeres svar samt navn, fødselsdato, foto, adresse og navnet på din menighed og din stav til:

Questions & Answers 5/05
50 East North Temple Street, Floor 24
Salt Lake City, UT 84150-3220, USA

Eller send en email til:

cur-liahona-imag@ldschurch.org

Svar inden 15. maj 2005.

SPØRGSMÅL

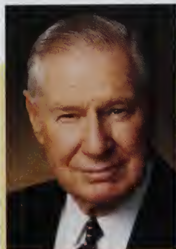
»Nogle af de andre på skolen driller og håner mig, fordi de ved, at jeg er medlem af Kirken. Hvordan tackler jeg det bedst?« ■

FOR BØRN • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • APRIL 2005

Lille Liahona

Talsmanden

Præsident Faust lærer os, at skønt vi ikke kan leve i Frelserens nærhed lige nu, så sender han os trøst gennem Helligåndsgaven.

PRÆSIDENT JAMES E. FAUST
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

For flere århundrede siden førte Frelseren sine disciple ind i Getsemane have for sidste gang. Jesus var klar over den frygtelige pine, som ventede ham. Han udbrød forpint: »Min sjæl er fortvivlet til døden. Bliv her og våg« (Mark 14:34).

De elleve apostle kunne formentlig fornemme – men ikke forstå – at noget betydningsfuldt var i vente. Jesus havde talt om at forlade dem. De vidste, at Mesteren, som de elskede og stolede på, skulle rejse et eller andet sted hen, men hvorhen vidste de ikke. De havde hørt ham sige: »Jeg vil ikke efterlade jer faderløse ... Men Talsmanden, Helligånden, som Faderen vil sende i mit navn, han skal lære jer alt og minde jer om alt, hvad jeg har sagt til jer« (Joh 14:18, 26).

Jeg vil gerne gøre de unge opmærksomme på denne særlige Helligåndsgave. Den styrkende Helligånd kan være hos os 24 timer i døgnet; når vi er på arbejde, når vi leger, når vi hviler os. Dens styrkende indflydelse kan være med os år ud og år ind. Den opbyggende indflydelse kan være med os i sorg og glæde, når vi jubler, så vel som når vi sørger.

Denne Talsmand kan være hos os, når vi søger at forbedre os. Den kan være en kilde til åbenbaring, som vil advare os om forestående farer og hjælpe os til at undgå fejltagelser. Den kan styrke vores naturlige sanser, så vi kan se klarere, høre tydeligere og huske det, som vi skal huske. Det er en måde at øge vores glæde på.

Når vi i dette liv ikke kan leve i Frelserens nærhed, sådan som Simon Peter, Johannes, Maria, Martha og andre gjorde, så kan Helligånden dog være vores Talsmand og vejviser. ●

Fra en tale holdt ved aprilkonferencen 1989.

ILLUSTRERET AF PAUL MANN

Min familie kan være sammen for evigt

»Hellige ordinancer og pagter, der er tilgængelige i hellige templer, gør det muligt for enkeltpersoner at vende tilbage til Guds nærhed og for familier at være forenet for evigt« (»Familien: En proklamation til verden«, Liahona, oktober 2004, s. 49).

MARGARET LIFFERTH

Kan I huske historien om Adam og Eva? Da de forlod Edens have, blev de forældre til den første familie på jorden. Adam og Eva fik sønner og døtre og underviste dem i evangeliet (se Moses 5:12). De oplevede udfordringerne, men også den store glæde, ved at have en familie (se 2 Nephi 2:23).

Siden da har vi alle, takket være vor himmelske Faders plan, kunnet komme til verden og tilhøre en familie. Alle familier er forskellige – der kan være to forældre eller måske kun en, mange børn eller få børn; nogle gange bor fætre og kusiner eller bedsteforældre der også. Det er vigtigt for familien at elske hinanden og gøre deres for at skabe et lykkeligt hjem.

Ved at lære og efterleve Mine evangeliske standarder (se *Tro på Gud*-hæftet, bagsiden) kan du være med til at skabe et lykkeligt hjem og få en evig familie. Når du vælger det rette – ved at blive døbt, betale tiende, omvende dig, holde sabbatten hellig, hjælpe mor og far, modtage nadveren, bede, læse i skrifterne og leve værdigt til at kunne komme i templet – lærer du retfærdige familietraditioner.

Når vi gør vores for at skabe en evig familie ved at lære Jesu Kristi evangelium at kende og efterleve det, glæder vi os over vor himmelske Faders plan for os.

Stamtræ

Klip en gren af et træ eller en busk og sæt den godt fast i en vase eller en kop (husk at bede en voksen om hjælp og tilladelse). Eller tegn et træ på et stort stykke papir. Billederne på side L4 viser dig, hvordan du kan styrke din familie. Klip rammerne ud og prik huller øverst i hver af dem. I de tomme felter kan du tegne eller skrive dine egne forslag til, hvordan man kan hjælpe sin familie og udvise kærlighed. Brug snor eller garn til at hænge rammerne på træet.

Bemærk: *Hvis du ikke vil tage siderne ud af bladet, kan du kopiere denne aktivitet, tegne den af eller printe den ud fra internettet på* **www.lds.org.** *Den fås på engelsk ved at trykke på »Gospel Library«. Hvis du vil have den på et andet sprog, trykker du på verdenskortet.*

Forslag til fællestid

1. Til større børn: *Mange af profeterne i Mormons Bog var gode eksempler på mennesker, der ærer deres forældre og styrker familien. Del børnene op i grupper og giv hver gruppe en af følgende skriftstedshenvisninger og et ord, som er klippet ud i bogstaver:* lydighed, *1 Nephi 3:2-8;* bøn, *Enos 1:4-5;* arbejde, *Mosiah 6:7;* omvendelse, *Mosiah 27:8-14, 32;* tro, *Alma 53:18-22. 56:44-48;* skrifterne, *Mormon 8:1-5. Lad hver gruppe læse historien fra skriftstedshenvisningen, finde frem til det ord, der fortæller, hvilket princip som blev forkyndt og efterlevet af forældre og børn, og finde ud af, hvordan man kan efterleve det pågældende princip i dag. Lad hver gruppe kort fortælle historien fra skriftstedet og dens anvendelse i dag. Syng sange elle salmer, som underbygger disse principper.*

2. Til mindre børn: *Ved hjælp af Primarys billedpakker, billeder 4-5 (Lehis familie flygter), 4-8 (Nephi kommer med messingpladerne) og 4-16 (Nephi og den knækkede bue) fanger du børnenes opmærksomhed, mens du fortæller historierne om Nephis lydighed mod sine forældre. Lad børnene agere måder, hvorpå de kan være lydige mod deres forældre, mens I synger sange og salmer.* ●

FRA PRÆSIDENT DAVID O. McKAYS LIV

En ung apostel

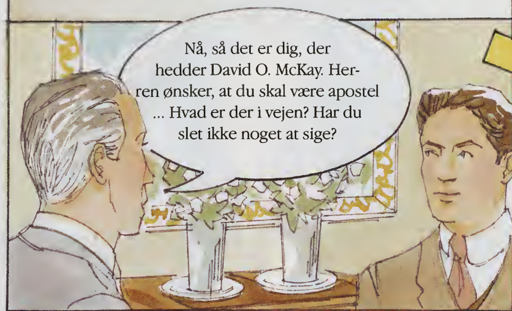
Under generalkonferencen i 1906 tog David sin hustru og deres to små sønner med på besøg hos nogle fætre og kusiner i Salt Lake City. Mellem møderne satte de sig til frokostbordet.

David mødte ældste George Albert Smith, en apostel, på tempelpladsen. Ældste Smith førte ham over til præsidenten for De Tolv Apostles kontor. Mens de gik, tænkte David over, hvordan han havde varetaget sin stavskaldelse i Søndagsskolen.

ILLUSTRERET AF MIKE EAGLE

Præsident Francis M. Lyman bad David om at sætte sig ned. Det han så sagde, gjorde David målløs.

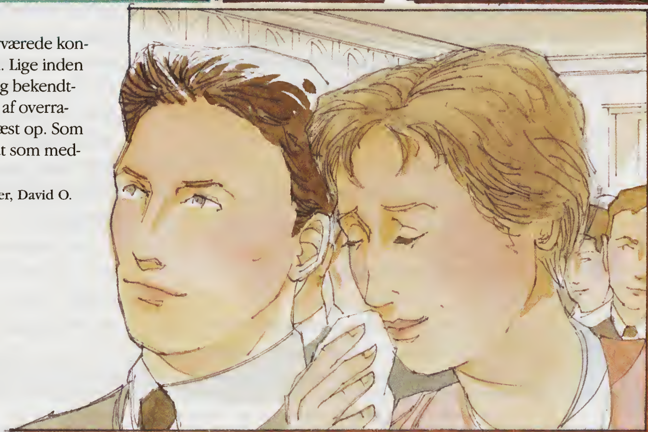

På vej tilbage til sine slægtninges lejlighed traf David sin far.

David og hans hustru, Emma Ray, overværede konferencens eftermiddagsmøde sammen. Lige inden mødet var forbi, blev der gjort en særlig bekendtgørelse. Emma Ray begyndte at græde af overraskelse og glæde, da Davids navn blev læst op. Som 32-årig blev David O. McKay opretholdt som medlem af De Tolv Apostles Kvorum.

Taget fra David Lawrence McKay, My Father, David O. McKay, *1989, s. 38-40.*

Vi lærer Ældste Richard G. Scott at kende

Du kan lære ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum bedre at kende ved at forbinde billederne foroven med ledetrådene herunder.

___ 1. Ældste Scott voksede op i denne by.

___ 2. Som ung mand fik han ikke det sommerjob, han havde søgt om hos Utah Park Service. Han rejste til Utah alligevel og tilbød at udføre denne opgave i køkkenet i to uger. Han sagde: »Hvis I ikke synes om mit arbejde, behøver I ikke at betale mig.« Inden sommeren var forbi, var han blevet assisterende kok.

___ 3. Han havde mange andre spændende job, blandt andet med at indsamle dem her, mens han sejlede langs New Yorks kyst.

___ 4. Han elsker jazzmusik og kan spille dette instrument.

___ 5. Da han var en ung mand, opfordrede hans kæreste Jeanene Watkins ham til at tage på mission. Da han havde været missionær i Uruguay, og hun have været missionær i det nordvestlige USA, blev de gift her.

___ 6. Han holder af fysik og blev atomingeniør. Under en jobsamtale irettesatte intervieweren ham skarpt, fordi han havde nævnt sin mission. Han forsvarede sin tro og blev ansat, fordi han havde vist selvsikkerhed nok til at klare den vanskelige opgave, nemlig at være med til at fremstille dette atomdrevne fartøj.

___ 7. Han boede i dette land i tre år som medlem af De Halvfjerds.

___ 8. I sin fritid nyder ældste Scott at være ude i naturen og betragte dem her.

___ 9. Han holder også af denne hobby.

___ 10. Han elsker at hjælpe dem. ●

Tilpasset fra »Ældste Richard G. Scott: Den virkelige styrke kommer fra Herren«, Stjernen, *februar 1990, s. 17-23.*

Svar: 1G (Washington D.C.), 2A (vasker op), 3C, 4F, 5I (templet i Manti i Utah), 6B, 7D (Mexico), 8H, 9J, 10E (unge og børn).

FOTO: JOHN LUKE

Slægtshistorisk RULLE

MARGARET SHAUERS

For længe siden skrev folk på ruller fremstillet af papyrus (papir fremstillet af en plante) eller læder, som blev rullet op om stave. Det meste af Bibelen blev skrevet på ruller. Gamle skriftruller kunne være op til 44 meter lange! Du kan nedskrive din slægtshistorie på familiegruppeskemaer fra Kirken. Disse skemaer kan laves om til små skriftruller, som anvist nedenfor. I kunne gøre det til en familieaften.

Du kan også lave dine egne skriftruller. Til hver rulle skal du bruge tre stykker A4-papir, gennemsigtig tape, lim, blyant eller kuglepen, to 25 cm lange pinde eller rør og et 50 cm langt stykke snor eller gavebånd.

1. Med tape eller lim sætter du A4-siderne sammen, så de danner en lang strimmel papir (se illustrationen).

2. Du tager din papirstrimmel og begynder otte centimeter inde fra venstre kant. Der skriver du overskriften: »Min far, (fars fulde navn)s familie« (se illustrationen). Under det skriver du overskriften »Forældre« og skriver din fars forældres fulde navne. Derefter skriver du overskriften »Søskende« og en liste med navnene på din fars søskende – fra den ældste til den yngste. Husk at skrive din far ind på den rigtige plads i denne liste. Få dine forældre til at hjælpe dig med at føje fødselsdatoer på ud for navnene.

3. På det næste stykke papir i strimlen skriver du overskriften »Min mor, (mors fulde navn)s familie«. Derefter skriver du de samme overskrifter, som du skrev på din fars papir, og indfører din mors families navne (se nummer to herover og illustrationen).

4. På det sidste stykke papir skriver du overskriften »(Dit fulde navn)s familie« og skriver dine egne slægtsoplysninger. Skriv dine forældres og søskendes fulde navne og fødselsdata (se illustrationen).

5. Lim pindene fast langs papirstrimlens venstre og højre kant (se illustrationen) og lad limen tørre. Rul pindene ind mod midten og bind et stykke snor eller gavebånd omkring rullen. ●

ILLUSTRERET AF THOMAS S. CHILD

Lonah Fisher og Asenaca Lesuma

FRA TAVEUNI I FIJI

MARGARET SNIDER

Lonah Fisher, 9, og Asenaca Lesuma, 10, bor på en ø midt i Stillehavet. Selv om Taveuni er den tredjestørste af de mere end 300 øer i Fiji, kan man køre fra den ene ende til den anden på mindre end en halv dag. Her vokser mango, papaja, bananer, ananas og kokosnødder, og Primarybørnene synger »Poppende popcorn på et mangotræ«. Det er Lonahs yndlingssang.

Tagimocia-blomstren blomstrer på toppen af det højeste bjerg på Taveuni, nær en sø, et vandfald og en regnskov. Det siges, at denne sjældne og smukke blomst ikke vokser andre steder i verden. Men i modsætning til tagimocia-blomsten vokser Lonah og Asenaca ikke isoleret op i evangeliet. De kommer begge fra kærlige familier og hører til Somosomo Menighed i Taveuni. De bor tæt på hinanden – men i hver sin landsby – og de går på hver sin skole.

Lonah går på Taveuni Central Indian School, hvor hun undervises på engelsk den ene halvdel af dagen og på hindi resten af dagen. Hun taler begge sprog flydende og taler også lidt fijiansk. På Asenacas skole læser og taler børnene engelsk om formiddagen. Om eftermiddagen taler de fijiansk, når de lærer om Fiji og øernes historie.

Efter skoletid hjælper Lonah sin mor med at vaske op og passe sine brødre, Alfred på 7 og Joshua på 3. »Det er

Lonah Fisher (herover til venstre og højre) og Asenaca Lesuma (herunder til venstre og højre) bor i hver sin landsby og går på hver sin skole. Men de kommer i den samme menighed på øen Taveuni, som er den tredjestørste af de mere end 300 øer i Fiji. De elsker begge deres familie og evangeliet.

ikke let!« udbryder hun. Hendes brødre er meget aktive. Alfred er vild med foldbold, så det spiller de tit. Lonah spiller også netbold (der minder om basketball) og leger med dukker med sine kusiner. Hun elsker sin hund, Buzo. »Han følger os overalt, selv i kirke,« siger hun.

Når Asenaca kommer hjem fra skole, vasker hun sin uniform og hænger den til tørre. Indtil for nylig faldt der ikke regn nok, og man måtte kun åbne for

FOTOS: MARGARET SNIDER; KORT: AMY HINTZE

Asenaca (yderst til højre sammen med sin far) og Lonah (til højre) har meget til fælles. De holder begge af at danse, spille netbold, hjælpe deres mødre og deltage i Primary, nadvermøder og andre aktiviteter i Somosomo Menighed i Taveuni.

vandhanen på bestemte tidspunkter af dagen. Vand skulle samles og opbevares i en stor tønde, og hele familien måtte planlægge alt omhyggeligt, så de kunne være sikre på, at der var vand, når de havde brug for det.

Ligesom Lonah hjælper Asenaca sin mor derhjemme og passer sine brødre, Meli på 9 og Joseva på 3 og sin søster Meresiana på 6. Tre af hendes kusiner bor også hos dem: Irene på 17, Katarina på 13 og Sera på 8. Asenaca elsker at lege med dem, når hun er færdig med sine pligter. De løber om kap og leger tagfat, spiller netbold og leger en leg, som de kalde »the he«, og som minder om tagfat.

Lonah og Asenaca holder begge af at danse. Deres menighed øvede squaredance, som de opførte til en aktivitet. De havde dragter, der var syet specielt til lejligheden. Bagefter kunne dragten bruges som kjoler.

Lonah elsker evangeliet og ved, at det er det samme over hele verden. Hendes bedstefar har været syg og bor i Australien, mens han er i behandling. Når Lonah besøger ham, går hun til Primary der. Hun siger, at det er anderledes i Australien, fordi der er mange forskellige klasselokaler, og klasserne er opdelt efter alder. I Somosomo Menigheds Primary holdes alle klasserne samlet. Men lektionerne er de samme.

Asenaca elsker også evangeliet og planlægger at tage på mission. Som forberedelse beder hun, deltager i Kirkens møder og læser i skrifterne. Hun glæder sig til at komme i templet, når hun bliver ældre, selv om templet ligger 20 timers sejlads derfra. En dag håber hun på at blive gift i templet og se sin kommende familie vokse sig stærke i evangeliet, sådan som hun og Lonah vokser op nu. ●

Margaret Snider er medlem af Hagan Park Menighed i Cordova Stav i Sacramento i Californien.

Vor Herre Jesus gav sit liv

Udtryksfuldt ♩ = 84–92

Vor Her - re Je - sus gav sit liv, ___ for os på Gol - ga - ta han

led, ___ et e - vigt liv til - ve - je - bragt, ___ som

teg - net på hans kær - lig - hed. Han op - stod da på - ske - mor - gen kom, ___ vor

Frel - ser og vor Gud. ___ Hans kær - lig - hed brød dø - dens bånd. ___ Han el - sker

os, giv tak, syng ud. ___ Han el - sker os, syng glæ - den ud.

langsommere

Tekst: Thelma McKinnon Anderson, 1913–97. © 1976 IRI
Musik: Charlene Anderson Newell, f. 1938. © 1976 IRI
Denne sang kan kopieres til lejlighedsvis, ikke-kommercielt brug i kirke og hjem.

Joh 15:13
L&P 20:23; 76:41

ILLUSTRERET AF BETH M. WHITAKER

Rosenhaven

»Den guddommelige plan for lykke gør det muligt for familiebånd at fortsætte på den anden side af graven« (»Familien: En proklamation til verden«, Liahona, *oktober 2004, s. 49).*

PAT WAYNE
Bygget over en oplevelse i forfatterens liv

»Mike,« kaldte far. »Du skal i skole nu.« Mike gik langsomt ned ad trappen til far, der ventede nedenfor.

»Behøver jeg at tage derhen?« spurgte Mike. »Kan jeg ikke vente til i morgen?«

Far rystede på hovedet. »Det har du sagt lidt for mange gange. Jeg forstår godt, hvordan du har det, men du er nødt til at komme i gang.«

»Mrs. Peters sendte noget hjemmearbejde til mig,« sagde Mike.

Far sukkede og rakte Mike en sweater. »I dag skal jeg tilbage på arbejde, og du skal i skole igen.«

Mike kunne mærke tårerne vælde frem. Det kunne ikke passe, at han græd igen! »Det er så svært uden mor.«

Far knælede og krammede Mike. »Jeg ved det godt.« Mike kunne se sorgen i fars øjne.

Da Mike gik ud af døren, kiggede han på mors smukke rosenhave. Men den var ikke smuk mere. Der tittede ukrudt frem overalt. Han sukkede. Kunne noget nogensinde blive det samme igen?

Skolen var det samme. Larmende børn, der løb rundt og snakkede. Mike slæbte sig ind i tredje klasses klasseværelse.

Hans bedste ven, Sam, vinkede. Mike forsøgte at smile, men hans smil blev ikke til noget. Han blev ved med at trække vejret dybt og prøve at undgå at græde.

Mrs. Peters indledte timen. Mike kunne høre hende tale, men hans blik vandrede udenfor. Solen skinnede. »Hvordan kan verden se så smuk ud, når mor lige er død?« tænkte han. En tåre gled ned langs hans næse.

»Se! Mike græder,« råbte Bill, som sad ved bordet ved siden af.

Uden at tænke sig om fór Mike op og løb ud af klassen og ned ad gangen. Han ville aldrig i skole mere! Han skubbede skoleporten op og løb de fem gader hjem. Det var koldt uden en sweater.

Han gik op på værelset efter en jakke, og så satte han sig ud på gyngen i baghaven. Han gyngede frem og tilbage, mens han kiggede ned i jorden.

Han overvejede at tage hen til bedstemor, men hun var også ked af det nu. Engang grinede hun meget og gik til bowling og bagte kager. Han spekulerede på, om hun mon også var begyndt på arbejde igen.

»Kærlige forhold fortsætter ud over dødens døre ... Familiebånd kan vare ved som følge af beseglingerne foretaget i templet.«

Ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum, »Dødens døre«, *Stjernen*, juli 1992, s. 69.

Mike gyngede højere. Han tænkte, at han måske faldt af og døde. Så kunne han komme op i himlen til mor.

Han hørte ord, der lød som vinden i grenene. »Så havde far og bedstemor heller ikke dig. Hvad ville du sige, hvis far døde?«

Han standsede gyngen, så fødderne skrabede mod jorden. Hvem havde sagt det? Var det mor, der talte til ham fra himlen? Han så sig omkring, men han kunne kun høre lyden af blade, der raslede i vinden.

Mike kiggede op mod den blå himmel mellem trækronerne. »Jeg savner min mor! Kære himmelske Fader, hjælp mig!« Tårerne brød frem igen.

Pludselig følte han trang til at gå ind i mors rosenhave. Han stod og kiggede på de stakkels rosenbuske, der savnede vand og var ved at kvæles i ukrudt. Det ville mor ikke bryde sig om! Han lagde sig på knæ og begyndte at hive og flå i ukrudtet. Så tog han haveslangen og vandede de buske, han havde luget omkring. Det var snart forår, og så blomstrede rosenbuskene med røde, gule og lyserøde roser. Han tænkte på, om mor kunne se dem fra himlen. Af en eller anden årsag følte han sig tættere på hende, mens han arbejdede i rosenhaven.

Fars bil kom drønende op ad indkørslen. Han sprang ud, løb hen til Mike og krammede ham. »De ringede til mig fra skolen!«

»Jeg skal nok gå derhen i morgen,« lovede Mike. »Se på rosenbuskene, far.«

»Mor ville have været stolt af dig,« sagde far. »Jeg går ind og skifter tøj, så kan vi hjælpes ad.«

Mens Mike lugede sammen med far, tænkte han på de roser, som snart ville blomstre frem. Han kunne næsten dufte dem. Han besluttede, at når de blomstrede, ville han klippe en buket til bedstemor.

Mike så op og fik øje på Sam og Bill. De to drenge kiggede på ukrudtet.

»Skal vi hjælpe?« spurgte Sam.

Mike nikkede. Langsomt bredte et smil sig på hans ansigt. ●

Tempelkort

I 2003 indeholdt hvert nummer nogle tempelkort. Siden da er flere templer blevet indviet. Ni af disse templer kan ses på denne side. Når yderligere ni templer er blevet indviet, bringer vi endnu en side med tempelkort. Tag denne side ud af bladet, lim den på karton og klip kortene ud. Føj disse kort til dem, som allerede har været i bladet, så du kan huske på, hvor vigtigt det er med templer.

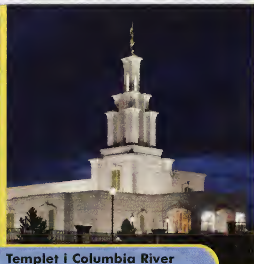

FOTO: PATRICK NEAL KIMBALL

Templet i Columbia River i Washington i USA

Indviet den 18. november 2001
af præsident Gordon B. Hinckley

FOTO: WELDEN C. ANDERSEN

Templet i Snowflake i Arizona i USA

Indviet den 3. marts 2002
af præsident Gordon B. Hinckley

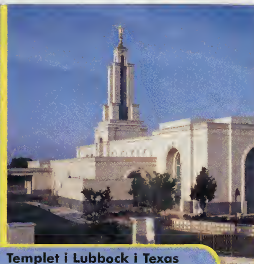

FOTO: WELDEN C. ANDERSEN

Templet i Lubbock i Texas i USA

Indviet den 21. april 2002
af præsident Gordon B. Hinckley

FOTO: ANDRÉS ESTRADA ESCUDERO

Templet i Monterrey i Mexico

Indviet den 28. april 2002
af præsident Gordon B. Hinckley

Templet i Campinas i Brasilien

Indviet den 17. maj 2002
af præsident Gordon B. Hinckley

FOTO: JASON SWENSEN, GENGIVET MED TILLADELSE FRA CHURCH NEWS

Templet i Asuncíon i Paraguay

Indviet den 19. maj 2002
af præsident Gordon B. Hinckley

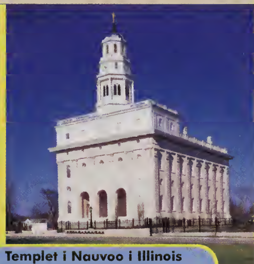

FOTO: JOHN LUKE

Templet i Nauvoo i Illinois i USA

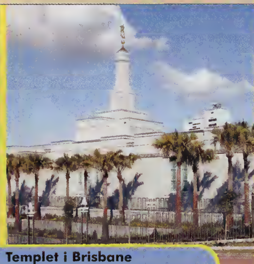
Indviet den 27. juni 2002
af præsident Gordon B. Hinckley

FOTO: O. JAY CALL, GENGIVET MED TILLADELSE FRA CHURCH NEWS

Templet i Haag i Holland

Indviet den 8. september 2002
af præsident Gordon B. Hinckley

Templet i Brisbane i Australien

Indviet den 15. juni 2003
af præsident Gordon B. Hinckley

Bemærk: *Hvis du vil finde kortene fra 2003-udgaverne, eller hvis du ikke nænner at klippe i bladet, kan du gå ind på* **www.lds.org.** *Hvis du vil have dem på engelsk, skal du trykke på »Gospel Library«. Hvis du vil have dem på et andet sprog, skal du trykke på verdenskortet.*

Glæd jer over gengivelsen af præstedømmet og præstedømmets nøgler

Udvælg bønsomt de skriftsteder og lærdomme, som bedst imødekommer behovet hos de søstre, som du besøger. Fortæl om dine egne oplevelser og bær vidnesbyrd. Lad dem, du underviser, gøre det samme.

Joseph Smith – Historie 1:69: »I Messias' navn overdrager jeg jer, mine medtjenere, Arons præstedømme, som ejer nøglerne til engles betjening og til omvendelsens evangelium og til dåb ved nedsænkning til syndernes forladelse.«

Hvordan har du oplevet glæden ved præstedømmets gengivelse?

Præsident Joseph F. Smith (1838-1918): »Lad os derfor fryde os i sandheden, ved præstedømmets gengivelse – den kraft, der er tildelt manden, og hvorved Herren godkender i Himmelen, hvad mennesket gør på jorden« (*Evangeliske lærdomme,* 1980, s. 371).

Præsident Gordon B. Hinckley: »Jeg takker min evige Fader for gengivelsen af det hellige præstedømme ... Jeg har set det skønne og det forunderlige i præstedømmet, i dets ledelse af denne bemærkelsesværdige kirke. Jeg har mærket dets kraft flyde gennem mig for at velsigne og helbrede de syge. Jeg har set den forædlende virkning, det har givet de ydmyge mænd, der er blevet kaldet til store og vigtige opgaver. Jeg har set det, når de har talt med magt og myndighed fra det høje« (»Mit vidnesbyrd«, *Stjernen*, januar 1994, s. 49).

Præsident Heber J. Grant (1856-1945): »Enhver gave, nåde, kraft og begavelse, som kom i kraft af den levende Guds hellige præstedømme på Frelserens tid, nyder vi godt af i dag. Det glæder mig at vide, at ... velsignelserne, den Almægtige Guds helbredende kraft, hans Ånds inspiration, hvorved mænd og kvinder kan få tilkendegivelser fra ham ... findes i dag blandt de sidste dages hellige« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Heber J. Grant,* 2002, s. 99).

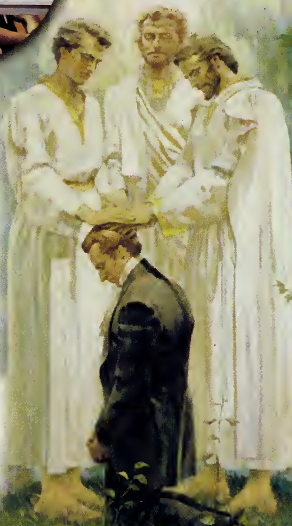

Hvordan kan du drage nytte af præstedømmets magt og nøgler?

L&P 84:19-20: »Og dette højere præstedømme forvalter evangeliet og holder nøglen til rigets hemmeligheder, ja, nøglen til Guds kundskab. Derfor åbenbares gudfrygtighedens kraft i dets forordninger.«

Ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum: »Guds præstedømme skænker hans børn lys i denne mørke og problemfyldte verden. Gennem præstedømmets magt kan vi modtage Helligåndsgaven til at føre os til sandhed, vidnesbyrd og åbenbaring. Denne gave er tilgængelig for både mænd, kvinder og børn« (»Præstedømmets velsignelser«, *Stjernen*, januar 1996, s. 32).

Coleen K. Menlove, Primarys hovedpræsidentinde: »Retskafne præstedømmeledere har myndighed og magt til at lede og velsigne Herrens folk ... Vi har mulighed for at være kvinder, hvis ører er indstillet på at modtage profeternes og præstedømmeledernes ord, som om de kom fra Gud selv. Lad os glæde os over den mulighed, vi har som søstre i Zion til at støtte præstedømmelederne i arbejdet med at føre familier til Kristus« (»Joining in the Mighty Work of God«, *Ensign,* oktober 2002, s. 46, 49). ■

GENGIVELSEN AF DET MELKISEDEKSKE PRÆSTEDØMME, AF KENNETH RILEY; INDSAT: MODELFOTO: STEVE BUNDERSON

UNGE PÅ ARBEJDE I FIJI

Unge hellige spiller en stor rolle i opfyldelsen af medlemmernes behov.

ADAM C. OLSON
Kirkens tidsskrifter

Sikeli Vuli ler, mens han forgæves forsøger at erindre, hvor mange gange han er faldet i floden. Indtil for nylig var en uheldig svømmetur en ganske hyppig foreteelse for indbyggerne i den lille landsby Navatuyaba nær Suva i Fiji.

Hvis man skulle ind til byen, i skole eller til den lokale forretning, så skulle man over den flod, der snor sig dovent forbi landsbyen, ved enten at gå to timer til den nærmeste bro eller betale sine surt tjente og sparsomme kontanter for at køre med bussen.

»Jeg skal over den flod mange gange om dagen,« siger Sikeli på 13. »Mine venner bor på den anden side af floden.«

Det letteste valg var at sætte over floden, selv om det skulle forgå på en faldefærdig tømmerflåde bestående af sammenbundne bambuspæle. Og hvis der stod mere end et par stykker og ventede, gik det hurtigere at tage skolebøger og skoleuniform på hovedet og svømme over i tøj, der kunne tåle at blive vådt, for man faldt sikkert af tømmerflåden alligevel.

Sådan var det i hvert fald, indtil Kirken sprang ud i det og hjalp medlemmerne med at få styr på problemet. Kirken skaffede en båd. Man skulle næsten tro, at det var et fly, sådan som medlemmernes humør er steget.

»Vi er meget taknemlige for båden,« siger Litiana Delai på 12. »Nu er det meget lettere at komme over på den anden side.«

Glade for hjælpen

Navatuyaba Menigheds båd er blot et af mange projekter, som Nausori Stav i Fiji har sat i værk for at hjælpe de unge og andre medlemmer af Kirken. Det er næsten umuligt for teenagere at finde et job i området. Det er også svært for deres forældre. Det skaber vanskelige forhold, og medlemmerne må, som de fleste andre i området, kæmpe for at få tingene til at hænge sammen.

Men hvorfor er medlemmerne så så glade? Fordi de ved, at Herren elsker dem.

Både når det gælder svineopdræt og arbejdet på en af Kirkens velfærdsgårde (yderst til venstre) yder de unge som Alifereti Suguta (herunder) en stor indsats.

FOTO: ADAM C. OLSON

Arbejdet på velfærdsgården har ikke blot skaffet stavens medlemmer mad på bordet, det har også været med til at knytte de unge fra Navatuyaba Menighed (herover) tættere sammen.

»Vi ved, at vor himmelske Fader holder af os, fordi Kirken gør så meget for at opfylde vore behov,« siger Makereta Elder på 14.

Stavens ledere har følt sig inspireret til at iværksætte en række programmer, som skal hjælpe medlemmerne, og de unge spiller en stor rolle i disse programmer. Ud over båden er der også et drivhus, en gruppe nye velfærdsgårde og endda nogle husdyr. Og de unge fra Navatuyaba nyder at hjælpe til.

Fælleslugning

En lyd, som man ikke hører særlig ofte i Navatuyaba, er den lave rumlen af høstmaskiner. Men det er ved at ændre sig, nu hvor stavens traktor bliver opbevaret i landsbyen.

De 17 unge i menigheden er taknemlige for traktoren. Uden den skulle medlemmerne i Navatuyaba pløje de to tønder land ved håndkraft. Men traktoren kan jo ikke udføre alt arbejdet. Medlemmerne hjælper hinanden med at plante, luge og høste afgrøder som f.eks. taro og tapioka.

»Vi hjælper alle til på gården,« siger Kuli Qaravanua på 15. »De unge luger og sår eller kommer med forfriskninger, når de voksne arbejder.«

»Jeg kan godt lide at arbejde på gården,« siger Maca Baikeirewa på 14. »Det hjælper min familie på mange måder.«

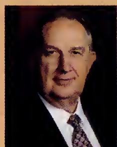
Gårdens velsignelser består ikke kun i, at man får mad at spise. De unge lærer også meget

om at dyrke afgrøder og arbejde flittigt.

»Jeg mener, at arbejdet på gården har knyttet de unge i menigheden tættere sammen,« siger Tulia Tinaimolikula på 18. »Vi har lært hinanden bedre at kende.«

Men som Kuli siger: »Traktoren og gården har især givet os fred i sindet. Jeg behøver ikke at være bekymret for, hvad jeg skal spise i morgen.«

»Nogle mennesker er som sten, der smides i et hav af problemer. De druknes af dem. Vær som en korkprop. Når den er fordybet i et problem, kæmper den for at komme fri, så den kan dukke op på overfladen for igen at virke med lykke.«

Ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum, »Find glæde i livet«, *Stjernen,* juli 1996, s. 25.

Et liv med husdyr

Lige så sjovt det er at hjælpe hinanden med afgrøderne, lige så meget afskyr de unge at hjælpe til med svinene og hønsene.

Til at begynde med havde menigheden 120 kyllinger, 64 høns og fire svin, men de skal til at udvide hønsegården. Dyrene bliver delt mellem menighedens og stavens medlemmer. Nogle skal sælges, og andre skal spises, men de er også underholdende.

Kyllingerne er søde, og det kan være sjovt at fodre svinene, men de unge har på egen krop mærket, hvor svært det er at fange et svin, som ikke vil fanges.

Ovenpå

I mange lande vender de unge det døve øre til, når samtalen falder på Kirkens velfærdsprogrammer, for de mener ikke, at det har ret meget med dem at gøre. Men de unge i Navatuyaba ser, hvordan Kirkens velfærdsprogram ændrer deres liv ved hjælp af traktorer, høns og landbrug.

Selv båden er mere end bare et middel til at komme sikkert over floden. Ved at opkræve nogle få mønter pr. passager kan menigheden betale Litianas familie for at passe båden. Hun og hendes søskende skiftes til at sejle ud, når folk på den anden side pifter for at blive sejlet over.

»Det har været en velsignelse for min familie,« siger Litiana og smiler. »Det har hjulpet os til at kunne købe skolematerialer og mad. Og vi betaler tiende af det, vi tjener.«

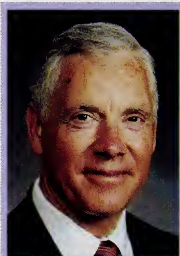
De hellige i Navatuyaba er ikke de eneste, som må kæmpe for ikke at drukne i problemer. Takket være Kirkens velfærdsprogrammer og humanitære programmer hjælper Herren mange med at holde hovedet oven vande i krisetider. Og det er værd at smile ad. ■

Visheden om, at Herren elsker dem nok til at opfylde deres basale behov ved hjælp af et kirkeejet drivhus (herover) og en båd (herunder) har ændret disse unges syn på Kirkens velfærdsprogram.

Det effektive
ældstekvorum

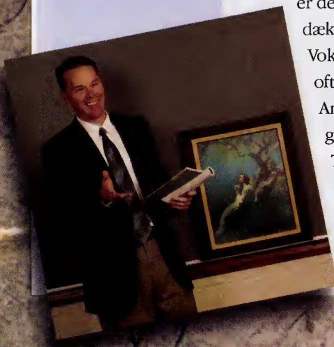
Stavspræsidenter og biskopper stoler på, at stærke ældstekvorummer udfører Kirkens mission.

Den fjerde i en række artikler om præstedømmekvorummer og deres funktioner.

ÆLDSTE DALE E. MILLER
De Halvfjerds

Nutidige skrifter antyder, at præstedømmebærere skal »bringe Zion frem igen«, sådan som Esajas har profeteret (L&P 113:8; se Es 52:1, 8). Nutidige skrifter påpeger også, at ældster skal være »faste tjenere« (L&P 124:137). Det betyder, at stavspræsidenter og biskopper stoler på, at stærke ældstekvorummer udfører Kirkens mission – at indbyde alle til at komme til Kristus og blive fuldkomne i ham – ved at forkynde evangeliet, fuldkommengøre de hellige og forløse de døde.

Udfordringerne i forbindelse med at skabe stærke ældstekvorummer er store. Kvorummet er i konstant forandring. Sandsynligvis er der for få aktive medlemmer til at dække alle hjemmelæreropgaver. Voksne mandlige nyomvendte flytter ofte bort eller kan ikke lokaliseres. Antallet af vordende ældster overstiger ofte antallet af aktive ældster. Trofaste ældster rejser ofte eller flytter af arbejdsmæssige eller uddannelsesmæssige årsager. Nogle kaldes til højpræster eller modtager større opgaver uden for kvorummet. Så spørgsmålet er, hvordan kan et ældstekvorum, som er i konstant forandring, vokse sig stærkt?

Præsident Stephen L. Richards (1879-1959), som var førsterådgiver i Det Første Præsident, har sagt: »Et kvorum er tre ting: For det første en klasse; for det andet et broderskab; og for det tredje en tjenesteenhed. I kvorummet lærer mændene i præstedømmet evangeliets principper, skaber broderskab og fremmer Kristi værk. Det er en Gudgiven forening, som giver dem mere af varig værdi end noget andet broderskab i samfundet. Dets hovedformål er at opmuntre og beskytte den enkelte.«[1]

Ifølge præsident Richards definition skaber man stærke kvorummer ved at:

1. Styrke broderskabsfølelsen mellem *alle* kvorummets medlemmer.

2. Lære grundlæggende lærdomme og præstedømmepligter.

3. Udføre tjenesteopgaver, som inddrager hele kvorummet.

Det følgende er nogle få praktiske anvisninger på, hvordan man kan udføre disse kvorumsstyrkende aktiviteter:

Styrke broderskabsfølelsen mellem *alle* kvorummets medlemmer

Inddrag alle kvorummets medlemmer. Ingen bør holdes udenfor af nogen som helst årsag. Præsident Boyd K. Packer, fungerende

præsident for De Tolv Apostles Kvorum, har sagt: »Han [kvorumsmedlemmet] kan måske miste interessen for kvorummet, men kvorummet mister aldrig interessen for ham. At ignorere et inaktivt medlem, at miste interessen for og kontakten med ham [er at fratage ham] hans rettigheder som bærer af præstedømmet.«[2]

At styrke broderskabsfølelsen mellem medlemmerne er en vigtig måde at skabe et effektivt kvorum på.

Besøg. Besøg. Besøg. Præsidentskaber for ældstekvorummer over hele verden siger, at deres personlige besøg har en varig betydning for det at føre alle medlemmer ind i kvorummets broderskab. Disse besøg bliver bedst modtaget, når de ses som udtryk for ægte venskab og oprigtig interesse. Ofte indbydes den inaktive til at deltage i kvorummet, og man efterlader en velsignelse over hjemmet, mens man knæler og beder med familien.

Giv hvert medlem en opgave. Præsident Gordon B. Hinckley har understreget: »Hvert kvorum skal være et arbejdsbroderskab for hvert eneste medlem, hvis dets formål skal opnås.«[3] Det går godt i tråd med hans formaning om, at hver eneste nyomvendte (og hvert eneste kvorumsmedlem) har brug for et ansvar. Hvert eneste medlem har brug for den konstante åndelige næring, som opnås gennem følelsen af at tjene andre, som har behov for en.

2. Lære grundlæggende lærdomme og præstedømmepligter

Lær af dem, der leder. Ældsternes kvorumspræsident bør lære kvorumsmedlemmerne det, han selv lærer. I løbet af ugen kan Åndens belæringer dukke op i hans sind og hans hjerte. Han bør skrive dem ned. Når han er sammen med stavspræsidentskabet, biskoprådet, den tildelte højrådsbror eller til lederskabsmøder, kan han spørge sig selv: »Hvad lærer jeg her, som kunne gives videre til mine brødre i kvorummet?« Hvis han fører og redigerer sine notater, viser der sig muligheder for at benytte dem i

At lære sine præstedømmepligter at kende er en tovejsproces, hvad enten det foregår i klasselokalet eller i samvær med andre ældster.

OM PRÆSTEDØMMEKVORUMMER

»Det bliver en pragtfuld dag, mine brødre … når vore præstedømmekvourmmer bliver et styrkende anker for enhver mand, som tilhører dem, når enhver sådan mand oprigtigt kan sige: ›Jeg er medlem af et præstedømmekvorum i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Jeg er parat til at assistere mine brødre i alle deres behov, ligesom jeg er forvisset om, at de vil støtte mig i mine. Når vi arbejder sammen, vokser vi åndeligt som Guds pagtssønner. Når vi arbejder sammen, kan vi stå fast uden skam eller frygt og modstå enhver form for modgang, hvad enten den er af økonomisk, social eller åndelig art.‹«

Præsident Gordon B. Hinckley, »Præstedømmekvorummernes ansvar for velfærdstjenesten«, se *Den danske Stjerne*, april 1978, s. 133.

kvorumsmøder, interviews eller særlige stunder, hvor han rådgiver andre.

Skrifterne pålægger ældsternes kvorumspræsident »at sidde i råd med dem [kvorummets medlemmer] og undervise dem i overensstemmelse med pagterne« (L&P 107:89; se også L&P 20:38-45). At sidde i råd kan finde sted under private former på hjemmebesøg eller ved lejlighedsvise interviews, eller det kan finde sted som en gruppe med hele kvorummet.

Lær af dem, der underviser. Kvorumsmedlemmernes interesse og tilstedeværelse er delvis et udslag af effektiv undervisning og indlæring. Skønt mange kommer af respekt for deres pagter, vil andre beslutte at deltage eller ej ud fra den værdi, som de ser i lektionerne. Undervisere bør forberede og fremføre lektioner med medlemmernes behov og engagement i tankerne. Undervisere bør også undervise med åndelig myndighed og vejledning, som forklaret i L&P 50 (se versene 10-25). »Derfor forstår den, der prædiker [med Ånden], og den, der hører [med Ånden], hinanden, og begge bliver opbygget og glæder sig med hinanden« (L&P 50:22).

3. Udføre tjenesteopgaver, som inddrager hele kvorummet

Skab timelig uafhængighed blandt kvorummets medlemmer. Ældste J. Reuben Clark jun. (1871-1961), der var førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, har rådet til, at »biskoppen ser på enhver nødlidende som et midlertidigt problem og sørger for dem, indtil de kan klare sig selv, men præstedømme [kvorummer] ser på deres nødlidende brødre som et vedvarende problem, ikke blot indtil deres timelige behov er opfyldt, men også deres åndelige behov. Lad os tage et konkret eksempel: Biskoppen yder

Medlemskab i et kvorum bør være »et styrkende anker for enhver mand«, har præsident Gordon B. Hinckley sagt.

Medlemmer fra Plantation og Davie Menighed i Fort Lauderdale Stav i Florida hjælper en husejer (med motorsav) med at rydde op efter en orkan.

hjælp, mens håndværkeren er arbejdsløs og i nød; et præstedømmekvorum hjælper ham med at finde arbejde og sikrer sig, at han har det godt, indtil han kan klare sig selv og er aktiv i sine præstedømmepligter.«[4]

Skab en fungerende hjemmelærerordning. Ældste L. Tom Perry fra De Tolv Apostles Kvorum gav gode råd ved det første verdensomspændende oplæringsmøde, 11. jan. 2003. Han talte om små enheder i Kirken. Hans råd gælder også der, hvor der kun er få hjemmelærere. Aktive hjemmelærere bør tildeles efter behov, idet man især lægger vægt på nyomvendte. Det kan tage tid, før man kan dække alle familier. Ældste Perrys råd lød: »Hvis det eneste, I opnår som præstedømmeledere, er at hjælpe jeres medlemmer med at holde deres pagter med Herren, så har I gjort, hvad der forventes af jer.«[5]

Præsident Spencer W. Kimball (1895-1985) har nok defineret kernen i hjemmeundervisningen bedst, da han sagde: »Tidens ånd er verdslighed ... Men Herren har tilbudt os et gammelt program i nye klæder, og det lover at føre verden tilbage til fornuftig levevis, til sandt familieliv og til familiernes samhørighed. Det fører faderen tilbage til hans retmæssige plads som familiens overhoved, fører moderen hjem fra selskabelighed og udearbejde og børnene tilbage fra et liv i ren pjat og morskab. Hjemmelærerprogrammet med dets vigtigste aktivitet, familieaften, neutraliserer alle skadelige virkninger, hvis folk blot benytter sig af det.«[6]

Det er blot nogle få forlag til, hvordan man styrker ældsternes kvorum. Vi er rigt velsignet med fortsat vejledning fra levende profeter og apostle. Præsident Boyd K. Packer har talt om de svar, som findes i Kirkens håndbøger, skrifterne, tidligere vejledning fra levende profeter og nøglerne og retten til fortsat, personlig åbenbaring.[7] Vi ærer vores kaldelser og vores egen personlige åndelige vækst, når vi fortsat lærer af de levende profeter og vore lokale leder og anvender deres lærdomme.

Ældstekvorummer fortjener ros for det store arbejde, som de gør for at »bringe Zion frem igen«, hvorved de opfylder profetierne ved at forberede de hellige til at komme til Kristus og deres Gud. Må Gud velsigne dem rigt i deres bestræbelser. ■

NOTER

1. I Conference Report, oktober 1938, s. 118.
2. *A Royal Priesthood,* Studievejledning for Det Melkisedekske Præstedømme, 1975, s. 134.
3. »Præstedømmekvorummernes ansvar for velfærdstjenesten«, se *Den danske Stjerne*, april 1978, s. 130.
4. Se *Den danske Stjerne*, april 1978, s. 131.
5. Se »Grundlæggende enhed«, *Første verdensomspændende oplæringsmøde*, 11. jan. 2003, s. 7-10.
6. Conference Report, april 1965, s. 61.
7. Se »Genoprettelsen«, *Første verdensomspændende oplæringsmøde*, 11. jan. 2003, s. 1-4.

TAKNEMLIGHED FOR ET ÆLDSTEKVORUM

Min far blev ført ind i Kirken, da han gjorde kur til min mor. Han blev ordineret til ældste og var aktiv i en kort periode, inden han blev inaktiv i Kirken.

Han havde ikke nogen formel kontakt med Kirken i små 50 år. Han var flyttet mange gange. Men så, da han var 82 og svagelig og boede alene i det sydlige Californien, bankede to mænd på hans dør en søndag morgen. De sagde: »Vi er kommet for at hente dig til præstedømmemøde.«

Han var meget taknemlig for, at nogen ville give sig tid til at være venlig mod ham. Disse mænd tog min far med i kirke – noget hans tre aktive sønner aldrig kunne formå, undtagen ved særlige lejligheder. De var gode eksempler på, hvordan medlemmer af præstedømmekvorummer bør opsøge dem, der har brug for hjælp. Min familie er mændene fra det kvorum evigt taknemlige.

Ældste Dale E. Miller fra De Halvfjerds.

STYRK FAMILIEN

BLIV FRUGTBARE OG TALRIGE, OPFYLD JORDEN

En fortsat serie, som giver hjælp til dit studium og anvendelse af »Familien: En proklamation til verden«.

»Den første befaling, som Gud gav til Adam og Eva, vedrørte deres mulighed for, som ægtemand og hustru, at blive forældre. Vi erklærer, at Guds befaling til sine børn om at mangfoldiggøre sig og opfylde jorden stadig er gældende.«[1]

Børn er stadig mindre værdsat

Præsident James E. Faust, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, taler om »et skred i holdningen til ægteskabets formål. Flere og flere unge betragter ægteskabet ›som et parforhold, der skal opfylde voksnes følelsesmæssige behov, snarere end en institution, der har til formål at opfostre børn‹ ...

En anden foruroligende udfordring for familien,« bemærkede præsident Faust, »er at børn er stadig mindre værdsat. Mange steder i verden får folk færre børn. Abort er nok det tydeligste tegn på, at par ikke ønsker børn. Det anslås, at en fjerdedel af alle svangerskaber ender i provokeret abort.«[2]

En ødelæggende skik

Abort er et tveægget sværd. Ikke alene fremmer det selviskhed og en skødesløs anvendelse af skaberkraften, men dens udbredelse gør det også vanskeligere for gifte par, der ikke selv kan få børn, at adoptere.

I 1991 udsendte Det Første Præsidentskab en omfattende udtalelse om abort. Skønt man erkendte, at der er visse »sjældne tilfælde, hvor en abort kan retfærdiggøres,« så påpegede de dog, at »disse ikke automatisk begrunder en abort« og »rådede folk overalt til at afstå fra abort som et middel til personlig eller social bekvemmelighed.«[3]

Det giver både åndelige og timelige velsignelser at sætte børn i verden og opdrage dem, sådan som Herren ønsker.

Det er bestemt ikke bekvemt at sætte børn i verden. Ofte medfører det fysisk smerte fulgt af store ofre og uselviskhed. Men velsignelserne ved at adlyde Guds befaling om at opfostre børn er nogle af de dejligste velsignelser, som han skænker. På mange måder giver forældrerollen os faktisk en forsmag på guddommelighed.

Børn uden for ægteskabet

Lige så vigtig som befalingen om at mangfoldiggøre sig og opfylde jorden er, lige så klart har Herren sagt, at denne lydighed udelukkende skal vises inden for ægteskabets rammer. Der er adskillige årsager til denne begrænsning, men to af de vigtigste er at modvirke seksuel løssluppenhed og at skabe et sikkert og trygt familieliv for børnene.

I de fleste samfund har det at få børn uden for ægteskabet traditionelt været betragtet som en skam og en skændsel. Men i verden i dag, hvor godt kaldes ondt, og ondt kaldes godt (se Es 5:20), er de udenomsægteskabelige graviditeters skamplet stort set forsvundet. Ikke alene er denne handling en synd i himlens øjne, men forskerne har også fundet ud af, at sammenlignet med børn, der fødes af gifte forældre, har børn, som fødes uden for ægteskabet, større risiko for at lide vuggedøden, dø af fysiske skader eller med tiden blive ungdomskriminelle.

Børn, der fødes af ugifte mødre, men siden bortadopteres, klarer sig betydeligt bedre end dem, der ikke adopteres. De har færre indlæringsproblemer, opnår en bedre uddannelse og er mindre tilbøjelige til at oppebære sociale ydelser som voksne.[4] Det er helt tydeligt, at det giver både åndelige og timelige velsignelser at sætte børn i verden og opdrage dem, sådan som Herren ønsker.

Opfyld jorden

Da Herren havde befalet Adam og Eva at blive »frugtbare og talrige«, befalede han dem at »opfylde jorden« (1 Mos 1:28). I årevis har vi hørt advarsler om overbefolkningen og dens frygtelige konsekvenser. Skønt visse dele af verden lider under de negative følger af voldsom befolkningstæthed, så bevæger verden som helhed sig faktisk i den modsatte retning. Faktisk viser undersøgelser, at verdens befolkningstal topper i 2040 for derefter at dale.[5]

Et emne, der sandsynligvis er mere relevant end befolkningstæthed, er spørgsmålet om, hvordan vi anvender de ressourcer, som Gud har givet os til at forsørge befolkningen nu og i fremtiden. »Thi jorden er fuld,« har han sagt, »og der er nok, ja, i overflod ... Om nogen derfor tager af den overflod, som jeg har beredt, og ikke giver sin del deraf til de fattige og trængende efter evangeliets lov, skal han opløfte sine øjne i helvede i pine sammen med de ugudelige« (L&P 104:17-18). »Den menneskelige lykkes fjende og årsagen til fattigdom og sult er ikke børnefødsler,« har ældste Henry B. Eyring fra De Tolv Apostles Kvorum sagt. »Det er menneskets manglende evne til at anvende kloden sådan, som Gud kunne lære dem at gøre, hvis de blot ville spørge ham og derefter adlyde.«[6] ■

NOTER

1. »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, oktober 2004, s. 49.
2. »Udfordringer for familien«, *Det verdensomspændende lederskabstræningsmøde*, 10. januar 2004, s. 4. Citat af David Popenoe og Barbara Dafoe Whitehead, »Marriage and Children: Coming Together Again?« i *The State of Our Unions 2003: The Social Health of Marriage in America*, National Marriage Project (årsrapport 2003), s. 10-11.
3. Se »Church Issues Statement on Abortion«, *Ensign*, marts 1991, s. 78.
4. Se Internettet, www.heritage.org/research/features/familydatabase/results.cfm?key=463.
5. Se Nicholas Eberstadt, »The Problem Isn't Overpopulation and the Future May Be Depopulation«, *Marriage and Families*, april 2000, s. 9-10.
6. »Familien«, *Liahona*, oktober 1998, s. 17.

Hjemkomsten

Judith A. Deeney

Der var gået fire år siden min dåb, og jeg havde været inaktiv det meste af tiden. Jeg drak, røg og var meget deprimeret. Min mand, Ian, var til søs, så jeg var alene hjemme med to små børn. Og nu havde hans ubåd fået en større skade og lå i tørdok i den anden ende af landet. Hver eneste aften i seks uger ringede telefonen, og Ian sagde: »Vi skulle sejle hjem i morgen.« Men i morgen syntes aldrig at komme, og den lovede hjemrejse blev hele tiden udskudt.

Det eneste lyspunkt i tilværelsen var mine fantastiske hjemmelærere og besøgslærerinder, som regelmæssigt opsøgte mig og viste kærlighed og venlighed. Jeg må indrømme, at jeg ikke altid var lige høflig, og nogle gange var jeg direkte ubehøvlet. Ikke desto mindre vidste jeg, at jeg altid kunne ringe, og så ville de være villige til at hjælpe mig. Mine hjemmelærere var urokkelige i deres tro på, at hvis jeg vendte tilbage til Kirken, ville Ian blive døbt – men jeg måtte være et eksempel for ham. Jeg følte aldrig trang til at sætte deres tro på prøve. Jeg var nede i en åndelig bølgedal.

En aften, hvor jeg havde talt med Ian og hørt, at ubåden stadig var ude af stand til at sejle hjem, sad jeg og græd og var helt fortvivlet. Men så begyndte jeg at bede, noget jeg ikke havde gjort i meget lang tid.

Da jeg gjorde mig klar til at gå i seng den aften, blev jeg opmærksom på noget, jeg ikke havde bemærket før – en meget stærk, men ikke ubehagelig luft. Den vakte glemte minder. Jeg måtte tænke mig om en tid, før jeg blev klar over, at den mindede mig om den kirkebygning, hvor jeg var blevet døbt. Da det gik op for mig, fornemmede jeg en varm, indre glød og et spirende ønske om at vende tilbage til Kirken.

Da Ian endelig kom hjem, gik han, som lovet, med mig i kirke. Missionærerne ventede på ham.

Jeg ringede til Tony, den ene af mine hjemmelærere. Kort efter kom han og hans hustru Rosie forbi, og vi talte sammen, som vi aldrig havde gjort før. Alle barrierer var væk. Jeg ville vende tilbage til Kirken.

Jeg glædede mig meget til Ians næste opringning. Denne gang blev han mødt med begejstring i stedet for depression. Til min forbløffelse var hans reaktion på min historie, at han foreslog, at vi gik i kirke som familie, når han kom hjem.

Den følgende søndag hentede Tony og Rosie mig og børnene og tog os med i kirke. Det overraskede mig at se en missionær, som var blevet sendt tilbage til området for anden gang. Han havde været hjemme hos os før,

ILLUSTRERET AF GREGG THORKELSON

men det var hverken lykkedes ham eller andre at formå Ian eller mig til at komme i kirke. Han hilste varmt på mig og sagde, at han var kommet tilbage til området for at døbe Ian. Jeg var meget skeptisk og lo, men i løbet af den følgende uge vendte Ian endelig hjem. Og, som han havde lovet, gik han med i kirke den følgende søndag. Ældste Paskett henvendte sig til ham under dette første besøg og traf en aftale om at kigge forbi sammen med sin makker, ældste Brown, og undervise Ian. I løbet af to uger havde Ian taget imod dåbsudfordringen. Hele processen tog mindre end en måned, og kort efter blev missionærerne flyttet fra vores menighed til et andet område.

I de uger oplevede vi en overvældende strøm af kærlighed fra Helligånden og menighedens medlemmer. Vi traf den beslutning, at hvis vi skulle efterleve evangeliet, så skulle vi gøre det fuldt ud. Kort efter sin dåb blev Ian kaldet som Unge Mænds præsident, og jeg blev kaldet til at virke i Primary. Vores kirkeliv blev rigt og spændende. I de følgende år voksede vores familie fra to til fem dejlige børn. Vi blev beseglet til hinanden i templet i London i 1982 i overværelse af Tony og Rosie.

Siden da har evangeliet haft indflydelse på alle områder af vores tilværelse. Vi har haft mange op- og nedture, men vi har aldrig fortrudt beslutningen om at tjene Herren. Vi har virkelig fundet et hjem i hans kirke. ■

Judith A. Deeney er medlem af Lerwick Menighed i Edinburgh Missionen i Skotland.

Jeg lyttede ikke

Thierry Hotz

Da jeg var omkring 17 år gammel, tog jeg en dag med min fætter ned i den anden ende af byen for at se en film. Bagefter foreslog min fætter, at jeg kunne overnatte hos ham, men jeg sagde nej tak, fordi jeg gerne ville hjem.

Der var ingen gadebelysning, så jeg vandrede hjem i mørket. På det tidspunkt var jeg ikke særlig selvsikker. Så for at indgyde mig selv mod, begyndte jeg at synge stille, mens jeg gik. Jo længere jeg gik, desto mere bange blev jeg.

Da jeg gik forbi et fodboldstadion, hørte jeg en stille røst sige: »Thierry, gå over på det modsatte fortov!« Jeg nægtede at tro på, at det var andet end min frygt, så jeg ignorerede røsten. Da jeg havde gået flere meter, lød stemmen endnu tydeligere: »Thierry, gå over på det modsatte fortov!« Atter sagde jeg til mig selv, at jeg bare var bange. Jeg fortsatte ad samme fortov, men nu løb jeg næsten. Pludselig hørte jeg røsten for tredje gang: »Thierry, gå over på det modsatte fortov nu!« Jeg lyttede ikke.

Ved det næste gadehjørne fik jeg øje på fire eller fem personer. Jeg løb over på den anden side af gaden, men det var for sent. Gruppen fik øje på mig og overfaldt mig. De forlangte at få alt, hvad jeg havde i lommerne. Jeg prøvede at forsvare mig, men der var ikke meget, jeg kunne gøre. Til sidst faldt jeg om på jorden og lod, som om jeg var bevidstløs. Da de alle var gået, kom jeg med besvær på benene og skyndte mig hjem.

20 år efter denne oplevelse består mit arbejde i at beskytte andre. Jeg har befundet mig i værre situationer end denne, og jeg har igen hørt stemmen fortælle mig, hvad jeg skal gøre. Men jeg behøver næppe at sige, at jeg ikke mere skal have tre advarsler.

Jeg ved, at den oplevelse, jeg havde som ung mand, lærte mig høre Helligåndens stemme, selv om det var en smertefuld oplevelse. I dag er jeg godt kendt med den stemme. ■

Thierry Hotz er medlem af Vitrolles Menighed i Nice Stav i Frankrig.

Et hus bygget på tro

José Luis da Silva

Aftenen før min hustrus og min dåb i 1996, gjorde familie og venner alt for at hindre det. Vi udholdt forfølgelse fra slægtninge, som kritiserede vores familie voldsomt og sagde, at vi havde byttet vores familie væk til fordel for Kirken, og at de ikke længere elskede os. Med tiden svigtede vore venner os fuldstændig. Så løb vi ind i de vanskeligheder, som følger af arbejdsløshed og sygdom.

På den anden side fik min familie og jeg det bedre og bedre, hver gang vi gik i kirke. Ved hver eneste klasse føltes Ånden stærkere. Medlemmerne støttede os, og biskoppen besøgte og opmuntrede vores familie. Vi vidste af egen erfaring, at de mennesker, som kritiserede Kirken, tog fejl. Kirken gav os så meget godt. Vi lærte mere om Jesus Kristus. Vi lærte at elske og tjene. Vi fik evighedens syn på tilværelsen. Selv om det så ud, som om alt gik os imod, så kunne intet ændre ved den kendsgerning, at vi havde adspurgt Herren med hensyn til evangeliets sandhed, og han havde besvaret vore bønner.

Engang mens vi endnu var helt nye medlemmer og boede i min fars hus, kom biskoppen på besøg. Min far smed ham ud. Han sagde, at han ikke ville se medlemmer af Kirken i sit hjem. Biskoppen følte sig inspireret til at kalde os ind til en samtale. Han sagde, at medlemmerne og missionærerne ikke ville besøge os i hjemmet en tid, for ikke at gøre vores familie vred. Han sagde, at vi skulle være stærke, og at vi ville modtage mange velsignelser, hvis vi fortsatte på den lige og snævre sti.

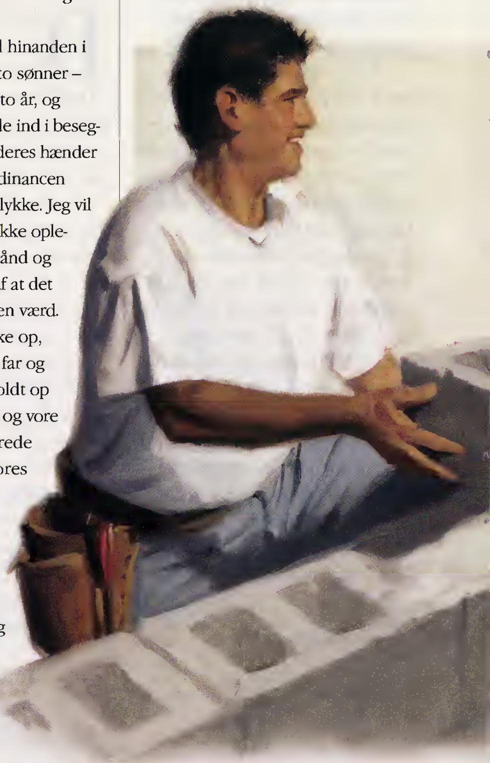
Vi kunne ikke finde et hjem til os selv, fordi jeg var arbejdsløs. Jeg kunne ikke finde gode job, sådan som jeg tidligere havde gjort. Jeg arbejdede i job, som ikke gav ret meget, men det lykkedes os at betale tiende og offerydelser, overvære Kirkens møder og købe den mad, vi havde brug for. Herren gav os mange velsignelser, og vi var meget lykkelige.

Da vi blev beseglet til hinanden i templet, og jeg så vore to sønner – Luigi, som dengang var to år, og Lucas, som var et – træde ind i beseglingsværelset og lægge deres hænder oven på vores, mens ordinancen blev udført, græd jeg af lykke. Jeg vil aldrig glemme den smukke oplevelse, den vidunderlige ånd og den følelse, jeg havde, af at det havde været hele umagen værd.

Prøvelserne hørte ikke op, men det gik bedre. Min far og vore tanter og onkler holdt op med at kritisere Kirken, og vore bedsteforældre accepterede vores beslutning. Ved vores eksempel forsøgte vi at vise, at Kirken ændrede vores tilværelse. Den støtte, som vi ydede hinanden, spillede en væsentlig rolle. Mens jeg underviste i seminar og virkede som rådgiver i biskoprådet, støttede min hustru mig hele tiden.

Det år, vi blev døbt, købte en ven en byggegrund til sin familie og vores ved at låne os en del af pengene. Vi begyndte at drømme om at få vores eget hjem. Til sidst tilskyndede Ånden os, og vi begyndte at regne på arbejdslønninger og materialer. Vi mente, at vi på en eller anden måde nok skulle kunne bygge et hus, hvor vi kunne opdrage vore børn i evangeliet, missionere og få besøg af medlemmer.

Efter noget tid lærte jeg bror Joel at kende. Han var et nydøbt medlem

af vores menighed. Hans tro var fantastisk. Engang da vi udførte et tjenesteprojekt, sagde bror Joel: »José Luis, vi kan sagtens bygge dit hus.« Jeg var lige ved at græde, men jeg beherskede mig, indtil jeg havde fortalt det til min hustru. Det var svaret på vore bønner.

Nogle dage senere sagde den ven, som havde købt byggegrunden til sin familie og vores, at jeg kunne få hele byggegrunden og bare betale for den senere. Jeg havde stadig ikke et job, hvor jeg tjente så meget, at jeg havde råd til at købe byggematerialer, men jeg vidste, at Herren ville åbne en udvej. Flere uger senere blev jeg tilbudt arbejde hos en større virksomhed. På den måde blev vores mål om at bygge et hus snart ført ud i livet.

Bror Joel udførte et stort kærlighedsarbejde. Han gjorde mere end bare bygge et hus til min familie. Han var parat til at hjælpe os på enhver måde. Vi arbejdede kun om lørdagen. Det tog ti måneder, og det greb ikke forstyrrende ind i vores kirkekaldelser. Der var også andre medlemmer af Kirken, som hjalp til. Ved flere lejligheder kom min far også og hjalp til, og det gav ham mulighed for at lære Kirkens medlemmer bedre at kende. Han kom især ind på livet af bror Joel, som var blevet vores hjemmelærer.

En lørdag roste min far Joel for hans arbejdsindsats.

Jeg sagde: »Far, ved du, hvor meget jeg har betalt ham for arbejdet?«

Han sagde: »Nej.«

»Jeg har ikke betalt ham en øre,« sagde jeg. »Han har arbejdet her, fordi han elsker min familie. Han er et godt menneske.«

Jeg blev klar over, at min far var dybt bevæget, og han sagde ikke noget. Jeg fornemmede, at han sikkert tænkte på, hvordan han havde behandlet biskoppen og missionærerne og skammede sig. Han så, at Kirkens medlemmer altid havde behandlet os godt.

Den dag vi fuldførte byggeriet, var der 16 mænd til stede, de fleste af dem var medlemmer af Kirken. Mine slægtninge og venner, som ikke var medlemmer af Kirken, lærte en hel del den dag.

Mens huset blev opført, blev min bror og svigerinde undervist af missionærerne og besluttede at gifte sig, så de kunne blive døbt. Ved deres bryllup overværede jeg noget, der virkede som endnu et mirakel: Fire missionærer og adskillige medlemmer af Kirken sad i min fars hjem.

Vi ved, at dette evangelium er sandt. Når vi udøver tro, flytter Herren bjerge for at hjælpe os. I dag betragter jeg vores hjems vægge som vidnesbyrd om, at Herren elsker sine børn og kender deres behov. Selvfølgelig venter der mange andre bjerge forude, men hvis vi er trofaste, kan vi overvinde dem. Vi skal altid huske på, hvad Herren har gjort for os. ■

José Luis da Silva er medlem af Jardim Presidente Dutra Menighed i Guarulhos Stav i São Paulo i Brasilien.

Da min familie kom ind på livet af de medlemmer af menigheden, som hjalp os med at bygge vores hus, forsvandt deres fjendtlighed.

Et liv i balance

At få balance i de mange daglige krav er en af livets største opgaver

BRENT L. TOP

Da vores familie for nogle år siden var på ferie, fik vi problemer med vores bil. Stor var vores lettelse, da mekanikeren kunne fortælle os, at der ikke var noget alvorligt galt. Karburatoren skulle bare justeres en smule, så der kom en mere velafbalanceret blanding af benzin og ilt igennem den.

I de år, der er gået siden, har jeg ved flere lejligheder erfaret, at den rette balance ikke blot er vigtig for maskiner, men også i vores egen tilværelse. Ved med mellemrum at foretage en evaluering af vores personlige prioriteter og regelmæssigt at efterse vores livs retning og ønskede mål, kan vi sikre os mod timelige, følelsesmæssige og åndelige sammenbrud.

At få balance i de mange daglige krav er en af livets største opgaver. Fra tid til anden føler vi alle, at der trækkes i os fra alle retninger. Vi kan måske endda blive så overivrige efter at efterleve evangeliets principper trofast, at vi forskyder balancen i vores liv og derved ødelægger vores sjælefred og harmonien i familien.

Min hustru, Wendy, har været ude for den vanskelige situation. For nogle år siden var hun ved at køre sig selv ned, fordi hun følte, at hun skulle være den fuldkomne hustru og mor, det fuldkomne medlem af Kirken, og den fuldkomne nabo og samfundsborger. I stedet for at føle glæde, følte hun sig ofte overvældet og modløs. Hendes fortvivlelse blev blot forværret, når velmenende ledere og venner syntes at antyde, at hvis hun bare havde tro nok, så ville hun kunne klare det hele. Først da hun havde været igennem en personlig krise med depression og dårlige nerver, forstod hun til fulde årsagen til sine lidelser. Det var en hård tid, ikke kun for hende selv, men også for hele familien. Vi er blevet styrket og har lært en del af det. Men måske kunne vi være blevet skånet for en del smerte, hvis vi helt klart havde forstået behovet for at bevare en timelig og åndelig balance.

Mens jeg virkede som biskop, opdagede jeg, at min hustrus oplevelse ikke var et enestående tilfælde. Og ældste Dean L. Larsen, der er emeritusmedlem af De Halvfjerds, har også bemærket: »Det synes mig, som om jeg oftere og oftere på mine besøg blandt Kirkens medlemmer, møder mennesker, som oprigtigt stræber efter at undgå synd, som virkelig gør deres bedste, så godt som de kan, for at leve i overensstemmelse med evangeliets principper, men som i væsentlig grad er ulykkelige, fortvivlede og desillusionerede.«[1]

Kong Benjamin advarede sit folk mod at gå til yderligheder, selv når det gjaldt det gode: »Og se til, at alt dette gøres med visdom og orden; thi det forlanges ikke, at et menneske skal løbe hurtigere, end det har styrke til« (Mosiah 4:27).

Bevar en balance i det timelige

Ubalance mellem det timelige og det åndelige er et ældgammelt problem, som blot synes at blive værre i vore dages øgede materialisme. Ældste M. Russell Ballard fra Det Tolv Apostles Kvorum har bemærket: »Der er muligvis ingen, der har mere brug for princippet om balance i tilværelsen, end dem, der jager efter at samle på denne verdens

TIL VENSTRE: MODELFOTO: CRAIG DIMOND; TIL HØJRE: MODELFOTO: CHRISTINA SMITH

›ting.‹«[2] Desuden bejler utallige gode og ædle sager til vores tid og energi. Hvad enten det nu er af selviskhed eller uselviskhed, kan vi erhverve og bruge, fare og flintre, komme og gå og senere opdage, at vi har udtømt vores følelsesmæssige og åndelige styrke og vendt vores hjerter mod noget, der i den sidste ende ikke betyder ret meget. Profeten Jakob fra Mormon Bog advarede med en let omskrivning af Esajas: » Brug derfor ikke penge til det, som ikke er af nogen værdi, brug heller ikke jeres arbejdskraft på det, som ikke kan tilfredsstille jer« (2 Nephi 9:51; se Es 55:2).

Det er let at få en følelse af, at vi for at ære vore kaldelse skal tjene, lede eller rådgive konstant. Men vi kan tjene mere effektivt og udvikle større åndelighed ved at holde *færre* møder og aktiviteter. Præsident Spencer W. Kimball (1895-1985) opfordrede de hellige til at søge tilbage til det, som han kaldte »stilfærdig og fornuftig levevis«.[3] For ikke så længe siden har ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum sagt: »Husk, man skal ikke øge omfanget af det arbejde, som skal gøres – man skal forenkle det.«[4] Vores liv er ude af balance, hvis vi tillader ydre affærer at erstatte indre godhed.

Når vi skal skabe timelig balance, tvinges vi ofte til at træffe vanskelige valg mellem meget, der er godt og

Fra tid til anden føler vi alle, at der trækkes i os fra alle retninger, så det forskyder balancen i vores liv og ødelægger vores sjælefred og harmonien i familien.

ønskværdigt. For eksempel kan forskellige uddannelsesmæssige og kulturelle oplevelser være velegnede til at fremme vore børns talenter og vækst. Tjeneste i Kirken og lokalsamfundet kan give os store og berigende oplevelser. Men selv når vi overvejer så ædle sager og aktiviteter, skal vi, som ældste Ballard har rådet til, »huske på, [at] for meget af hvad som helst i livet kan forskubbe vores balance. Det samme kan for lidt af det, der virkelig har betydning.«[5] I nogle tilfælde kan det værste, vi kan give vore børn, være det at deltage i flere sportsaktiviteter, spillelektioner eller andre aktiviteter, som koster penge og tærer på familiens tid sammen. Noget af det bedste, vi kan gøre for vores børn i disse forjagede sidste dage, kan være at lære dem at leve »stilfærdige og fornuftige liv«.

Til tider formår vi ikke at modstå alt det, der gør krav på vores tid, fordi vi er bange for at virke selviske. Men selv Frelseren trak sig til tider tilbage fra skarens presserende behov (se f.eks. Luk 5:16). Det gav ham bestemt fornyet styrke til at tjene andre.

Hvis vi skal bevare en timelig balance i vores liv, bliver vi måske nødt til at sige nej til de aktiviteter, som vi ikke har tid, ressourcer eller energi til. Vi bør ikke få skyldfølelse eller føle os selviske, fordi vi til tider trækker os tilbage for at omgruppere, for der ligger en styrke i til tider bare at være hjemme sammen med sine kære.

Bevar en balance i det åndelige

Ligesom ubalance i det timelige kan påvirke vores følelsesmæssige og åndelige fred, kan åndelig ubalance have en nedbrydende virkning på alle aspekter af vores tilværelse. For at bevare en god åndelig balance, skal vi huske på, at Herren ikke forventer, at vi opnår fuldkommenhed i dette liv. En urealistisk forventning om, at vi skal være fuldkomne i alt, hvad vi gør *her og nu*, hæmmer faktisk en sand efterlevelse af evangeliet og ødelægger vores åndelighed. Når vi ikke kan leve op til vores forudindtagede opfattelse af fuldkommenhed, hegler vi os selv igennem med ufortjent selvkritik og skyldfølelse eller udmatter os selv med en helt urealistisk indsats for at arbejde os frem til fuldkommenhed.

Kong Benjamins råd, om ikke at løbe stærkere end man har kræfter til, har ligeså stor betydning, hvis ikke større, når det gælder det åndelige, som når det gælder det timelige. En vigtig vending i kong Benjamins råd er vær »flittig« (se Mosiah 4:27). Vi skal huske på, at megen åndelig vækst ikke opstår pludseligt, men kommer med tiden og erfaringen. Evangeliets opmuntrende budskab er, at Gud ofte ikke forventer, at vi skal udføre sensationelle eller usædvanlige handlinger, men blot stræbe efter at klare os lidt bedre i dag, end vi gjorde i går. Han kender vore ønsker, vores beslutsomhed og vores mål lige så godt, som han kender vore behov.

Hvis vi skal bevare en balance i det åndelige, skal vi hyppigt evaluere vores åndelige fremgang. En oprigtig vurdering af vores hjertes ønsker og den retning, som vores liv bevæger sig i, kan være en hjælp til at overvinde utilstrækkelighedsfølelsen. Ældste Neal A. Maxwell (1926-2004) fra De Tolv Apostels Kvorum har givet os dette inspirerende råd:

»Vi kan skelne tydeligere mellem guddommelig utilfredshed og djævelens dissonans, mellem selvutilfredshed og selvforagt. Vi har brug for det førstnævnte og skal sky det sidstnævnte, idet vi husker på, at når samvittigheden kalder på os fra det næste åndelige plateau, er det ikke kun for at skælde ud, men også for at vinke os frem.

... Vi kan se på, hvor langt vi allerede er nået ad vejen til fuldkommenhed. Det er ofte meget længere, end vi normalt erkender ...

... Vi kan foretage en stilfærdig, men mere ærlig vurdering af vore stærke sider ... De fleste af os er uhæderlige bogholdere, som har brug for udefrakommende revisorer. Han, som satte sin første prøvestand over styr, nyder at få os til at nedgøre os selv. Selvforagt stammer fra Satan. Det findes ikke i himlen. Selvfølgelig skal vi lære af vore fejltagelser, men uden hele tiden at se dem i langsom gengivelse, som om de var selve livet.«[6]

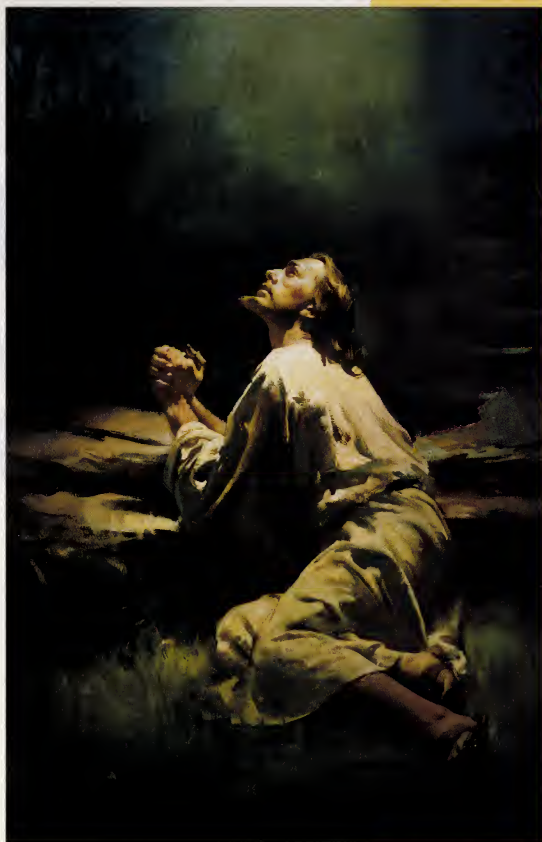
En af hindringerne for åndelige balance er »pseudouafhængighed«. Robert L. Millet har påpeget faren ved at forlade os alt for meget på vore egne begrænsede evner. Han har sagt, at nogle medlemmer af Kirken, som er

hæmmet i deres fremgang og tynget af skyldfølelse, »søger at fordoble deres indsats – at arbejde endnu hårdere. Hvis deres nuværende tempo ikke fjerner problemet, så beslutter de at løbe endnu hurtigere. Det medfører alt for ofte et aftagende åndeligt udbytte i form af udmattelse og yderligere fortvivlelse. Løsningen på alle problemer ligger ikke nødvendigvis i mere og hårdere arbejde, især ikke i åndelige anliggender. Løsningen er ofte at lære vore begrænsninger at kende og gøre, hvad vi kan, og så søge Herrens hjælp.«[7]

Anvend forsoningen

Mens min hustru kæmpede for at slippe fra en fortsat spiral af trofast indsats fulgt af fortvivlelse og modløshed, hviskede Herrens Ånd til hende, at det, hun krævede af sig selv, ikke var velbehageligt i Herrens øjne, for hun lod ikke forsoningen få lov at virke fuldt ud i hendes liv. Det er ikke et tegn på svaghed at drage nytte af forsoningen. Det er tværtimod et udtryk for mod, tro og taknemlighed. Forsoningen gør det ikke alene muligt at omvende os fra synd, men også at modtage en udgydelse af Frelserens nåde, som kan styrke os, når vi simpelthen ikke har kræfterne til at overvinde vore menneskelige svagheder. Det giver Frelseren mulighed for at få del i vore byrder og kompensere for vore mange ufuldkommenheder (se Matt 11:28-30; Ether 12:27).

Der findes ingen fred for dem, hvis liv er timeligt eller åndeligt i ubalance. De kan kastes hid og did af skuffelsens vinde og fortvivlelsens storme. Men ligesom Frelseren stillede uvejret på Galilæa Sø (se Matt 8:26), kan han velsigne os med sin beroligende, trøstende og vejledende indflydelse, hvis vi vil sætte farten ned og ikke løbe hurtigere, end vi har kræfter til, og dog stræber trofast fremad i Kristus (se 2 Nephi 31:20). ■

KRISTUS I GETSEMANE HAVE, AF HARRY ANDERSON

Forsoningen gør det muligt for os at modtage en udgydelse af Frelserens nåde, som styrker os, når vi ikke har kræfter til at overvinde vore svagheder.

Brent L. Top virker som missionspræsident i Peoria Missionen i Illinois.

NOTER

1. »My Peace I Give unto You«, *AMCAP Journal*, 1986, s. 12-13.
2. »Livets krav må være i balance«, se *Stjernen*, juli 1987, s. 11.
3. »Glimt af himlen«, se *Den danske Stjerne*, april 1972, s. 137-141.
4. »Det doktrinære grundlag for hjælpeorganisationerne«, *Verdensomspændende oplærings møde for ledere*, 10. januar 2004, s. 8.
5. Se *Stjernen*, juli 1987, s. 12.
6. »Notwithstanding My Weakness«, *Ensign*, februar 1976, s. 14.
7. *Life in Christ*, 1990, s. 47-48.

STÆRKE RØDDER I SMÅ MENIGHEDER

JENIANN JENSEN
Kirkens tidsskrifter

Tina Dobravc er en af de unge teenagere i Slovenien, som er med til at opbygge Kirken der.

Gå ud i skoven og lyt til stilheden. Se solen stråle gennem trækronerne. Nyd vor himmelske Faders vidunderlige skaberværk. Tænk over, hvordan træerne holder sig oprejst og faste og stærke.

Joseph Smith trådte ind i en sådan skov, da han knælede ned og bad, så nyt lys blev bragt ind i verden. Han søgte et sted, hvor han kunne være i fred, et stille sted, hvor han kunne tænke og modtage svar på sine spørgsmål.

Joseph Smith modtog sin første åbenbaring i New York i det nordøstlige USA, men disse skove ligger i Kroatien og Slovenien. Unge mænd og unge piger samles her til ungdomskonferencer. Ligesom profeten Joseph beder disse unge mennesker om svar og finder dem i Jesu Kristi evangelium.

Kroatien og Slovenien er lande, som ligger øst for Italien og var en del af Jugoslavien, indtil 1991. De første sidste dages hellige missionærer kom til denne del af verden i begyndelsen af 1990erne. Siden da er der blevet oprettet tre menigheder af Kirken i Slovenien og syv i Kroatien. Kirken har endnu ikke vokset sig stor nok til at bygge kirkebygninger der endnu, men værket skrider frem. De fleste nye medlemmer er unge mænd eller unge piger, som mødes så ofte de kan for at hente styrke fra deres forenede vidnesbyrd.

På egen hånd

Det kan være ensomt at være medlem af Kirken i disse små menigheder. Når Kristina Mestrov overværer møderne i sin menighed i Split, er de eneste andre ofte hendes mor og missionærerne. Men hun gør sit bedste for at ændre på det. »Jeg stræber

FOTOS (UNDTAGEN HVOR ANDET ER ANGIVET): PHILLIP OG ANI MAXFIELD; TIL VENSTRE: FOTO AF LØV © PHOTODISC

hele tiden efter at være den bedst mulige missionær,« siger hun.

Mange unge er de eneste i deres familie, som er medlemmer af Kirken. Petra Karaklajic fra Zagreb i Kroatien længes efter den dag, hvor hendes familie forstår hendes tro. Hun siger: »Nogle af de andre i familien har det svært med, at jeg går til møder om søndagen og med nogle af Kirkens lærdomme.« Men så forklarer Petra, hvordan hun tackler det: »Find ud af, hvem du virkelig er, og hvor du skal hen. Og hvis du tillader det, så ændrer evangeliet dit liv til det bedre. Bare gør dit bedste og følg Jesus Kristus. Du er et elsket barn af den levende Gud.«

Tina Dobravc blev for nylig medlem af Kirken i Celje i Slovenien. Hun har set positive forandringer i sit liv siden sin omvendelse. Men hun synes, at det til tider har været svært at efterleve evangeliet uden støtte fra sin familie. »Hjemme hos os er det svært at velsigne maden eller bede alene,« siger hun. »Men jeg må huske på, at det er umagen værd. Jeg ved, at min familie en dag vil finde glæde, og at de finder evangeliet.« Tina tjener som aktivitetsleder i sin menighed.

Mange af de unge står også alene blandt deres venner. Mange måtte vinke farvel til deres venner, da de blev medlem af Kirken. Lucija Krajnik fra Ljubljana, der for nylig er

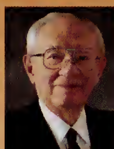
Ved en ungdomskonference i Slovenien (herover) lærer de unge at stole på hinanden. Indsat til venstre: Simon Stevanovic (i midten) fortæller sine forældre om evangeliet.

Ved ungdomskonferencen (herover) talte alle de unge ikke samme sprog, men de havde evangeliet til fælles. De håber på at blive som træerne i skoven, hvor de afholdt konferencen – stærke og faste.

blevet medlem af Kirken, siger: »Efter at jeg er blevet medlem af Kirken, har jeg måttet tage afstand fra mine gamle venner, fordi de er dårligt selskab. Det bedste, jeg kan gøre, er at isolere mig fra dem og holde kontakt til medlemmer og missionærer.«

»Vi opfordrer hvert eneste medlem af Kirken til at række de nyomvendte hånden, at lægge armen omkring dem og få dem til at føle sig hjemme. Velsign dem med jeres venskab. Yd dem opmuntring med jeres tro. Se til, at ingen af dem går tabt.«

Præsident Gordon B. Hinckley, »Kirkens tilstand«, *Liahona*, maj 2003, s. 4.

Sammenhold

Ligesom træerne i en skov styrker hinanden, styrkes de unge af at være sammen. Ved en ungdomskonference for nylig, hvor mange var med for første gang, samledes 47 unge. De forstod ikke altid hinanden, fordi de talte engelsk, kroatisk eller slovensk, men de havde evangeliets sprog til fælles.

Petra Karaklajic finder styrke i ungdomskonference og andre aktiviteter med mennesker, der deler hendes tro. »Når vi er sammen, er vi stærkere,« siger hun. »Jeg føler mig velsignet ved at have mine søskende i Kirken.«

Lucija Krajnik ved, at hun har brug for sine venner i evangeliet. »Hvor ville jeg have været, hvis jeg ikke havde Kirken?« spørger hun. »Jeg er taknemlig for at være medlem af Kirken og for at have mine venner ved min side.«

De unge ved, at hvis de præsenterer andre for evangeliet, kan Kirken fortsat vokse. De indbyder ofte andre til at være med, så de kan se evangeliets lys.

Simon Stevanovic fra Celje i Slovenien er overbevist om, at han skal forkynde evangeliet for sine venner og sin familie: »Vi må opmuntre vore forældre og venner, så Kirken kan vokse. Vi har masser af venner. Vi skal udbrede kendskabet til evangeliet.« Simon hjælper sin far med at lære Kirken bedre at kende og ser frem til en dag at tage på fuldtidsmission.

Ava Zupancic fra Ljubljana i Slovenien forstår, at det at føre andre til dåb kun er begyndelsen. »Jeg bliver meget ked af det, når jeg ser folk blive døbt, og så, efter kort tid, holder de op med at komme,« siger hun. »Det sker alt for ofte. Vi skal hjælpe de nye medlemmer!«

Forbliv stærk

Selv i disse skove, hvor der er stærke rødder og omgivende træer til at beskytte en, kan storme til tider rase og udfordringer møder en. Men disse unge ved, at det er umagen værd at stå imod stormene.

»Hvis man vil være mester,« siger Davor Majc fra Kranj i Slovenien, »så må man rejse sig igen og fortsætte, uanset hvor mange gange man falder på vej mod målet. De, der venter på dig ved målstregen, hepper på dig.«

Ivona Frcek fra Zagreb i Kroatien bærer vidnesbyrd om, at »alt det dårlige, der sker, går over. Man skal bare være stærk og holde fast i sandheden.«

De unge fra Kroatien og Slovenien finder fortsat styrke i hinandens selskab og hjælper andre med at finde svar på livets store spørgsmål. De håber på at være som træerne i skoven: Høje, faste, urokkelige og stærke. ■

Phillip og Ani Maxfield hjalp med at skrive denne artikel. De tjente i Zagreb-Missionen i Kroatien og er medlemmer af Issaquah 5. Menighed i Bellevue Stav i Washington.

Vidste du det?

Det skete i april

14. april 1832: Brigham Young og hans hustru Miriam blev døbt i en dam i New York.

April 1853: Missioneringen begyndte i Sydafrika.

1. april 1898: Lucy Jane Brimhall og Amanda Inez Knight, de første søstermissionærer, blev kaldet til at tjene som fuldtidsmissionærer i England.

26. april 1964: Ældste Gordon B. Hinckley, som dengang var medlem af De Tolv Apostles Kvorum, indviede den første asiatiske kirkebygning i Tokyo.

1.-2. april 2000: Generalkonferencen blev for første gang afholdt i det næsten færdigopførte Konferencecenter.

»Den største lektie, vi kan lære i dette liv, er, at når Gud taler, og vi adlyder, så gør vi altid ret.«

Præsident Thomas S. Monson, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, »Forbilleder«, *Liahona*, november 2002, s. 61.

Lederskabstips

Mens Jesus forkyndte evangeliet for mennesker omkring sig, hjalp han de nødlidende, indgød håb i de modløse og søgte efter de tabte får. Ved sine handlinger viste han, at han elskede, forstod og værdsatte dem. Her er nogle måder, hvorpå vi kan følge Frelserens eksempel og tjene andre under gruppeaktiviteter:

- Se andre, som Frelseren ville se dem.
- Snak med alle, ikke kun nære venner.
- Lad alle få mulighed for at blande sig i samtalen og føle sig som en del af gruppen.
- Gør en indsats for at erfare noget nyt om en eller anden. Det kræver, at man stiller spørgsmål og lytter.
- Fortæl andre om det gode, du ved om en eller anden.
- Tiltal folk ved navn.
- Gør en indsats for at få andre til at føle sig værdsat ved at give udtryk for oprigtig opmuntring og ros.

Dit eksempel

»Din indflydelse og dit eksempel kan være en afgørende faktor i nogens omvendelse til Kirken eller manglende interesse for det gengivne evangeliums budskab. Vær opmærksom på din fysiske fremtoning, dine tanker, dit sprog og dine handlinger.«

Ældste Charles Didier fra De Halvfjerds Præsidium, »Eksemplets magt«, *Stjernen*, juni 1980, s. 36.

Et tæppe af kærlighed

»Det er en god idé at kombinere det at lære en ny færdighed med et projekt i Personlig Fremgang og det at tjene et medlem af menigheden,« siger en af de unge piger i Exeter Menighed i Plymouth Stav i England. De unge piger syede en quilt til søster Etta Cunningham, et ældre medlem af menigheden, som dengang led af kræft. Pigerne nød projektet, hvor de lærte at sætte stofstykkerne sammen. De lærte også at vise barmhjertighed mod de ældre.

Inden søster Cunningham døde, sendte hun et takkebrev til pigerne, som de nu gemmer i deres UP-mindebog.

TIL VENSTRE: FOTO UDLÅNET AF UNGE PIGER I EXETER MENIGHED I PLYMOUTH STAV I ENGLAND

Ført til Kirken

Jeg har været medlem af Kirken siden februar 2002, og i maj 2002 blev min mand og min søn også døbt. Vi er så taknemlige for alt det, vi har lært, siden vi blev døbt. Vi takker missionærerne af hele vores hjerte.

Liahona har hjulpet os på mange forskellige måder, og bladet er os meget dyrebart. Hver gang vi læser en artikel, lærer vi noget nyt.

Vi forbereder os på at tage til templet og håber på snart at kunne komme af sted. Vi er så taknemlige for, at vi blev ført til denne kirke.

Lucica Dobre,
Constanta Menighed
i Bukarest Mission i Rumænien

Hjælp til familieaften

Hver måned bliver vi glade, når vi modtager *Liahona.* Artiklerne er altid opbyggende og danner ofte grundlag for vore familieaftener.

Familien Radeke,
Kassel Menighed
i Hannover Stav i Tyskland

Besøgslærerindebudskabet opmuntrer og trøster

Jeg er meget taknemlig for, at *Liahona* er en del af min tilværelse. Det har været en hjælp for mig til at forstå evangeliets principper ved hjælp af eksempler fra medlemmer over hele verden. Jeg elsker Besøgslærerindebudskabet. Det opmuntrer mig og trøster min ånd.

Siria Cordero,
Alma Rosa Menighed
i Ozama Stav i Santa Domingo i Den Dominikanske Republik

***Liahona* finder praktisk anvendelse**

Jeg elsker *Liahona*, fordi det styrker min tro og hjælper mig med at vandre i Jesu Kristi lys. Jeg var især glad for oktobernummeret fra 2003. Jeg læste alle artiklerne, og hver eneste af dem fandt praktisk anvendelse i mit liv. Jeg er så taknemlig for Kirken og det tidsskrift, som er en hjælp for folk over hele verden.

Tina Sensok,
Phnom Penh 8. Menighed
i Phnom Penh Nordre Stav i Cambodja

Troens forsvarer

Eftersom jeg har travlt med universitetsstudier, arbejde og kaldelser i Kirken, har jeg måtte finde en måde at få læst regelmæssigt i *Liahona* på. Nu tager jeg det med mig, når jeg tager på universitetet, og jeg udnytter hver eneste ledige stund til at læse i det. Det er en velsignelse i mit liv. Takket være de artikler, som det indeholder, fornemmer jeg Helligåndens vejledning meget stærkere, og det er lettere at bære vidnesbyrd om det gengivne evangelium. Tidsskriftet hjælper mig med at være et lys for mine venner og giver mig styrke til at være en troens forsvarer.

Lehi Spencer Santiago Lastra,
Natividad Menighed
i Tacna Stav i Peru

Kærlighed til templet

Jeg elsker *Liahona*, især Lille Liahona, og det gør mine børn også. De har nydt historierne fra Bibelen og Mormons Bog, og de elsker billederne af profeterne og templerne. Min datter, som er seks år gammel, har i Primary hørt om templet, og hun har et ønske om at komme der en dag.

Yadira González,
Cincuentenario Menighed
i Panama City Stav i Panama

Vi søger artikler om børn

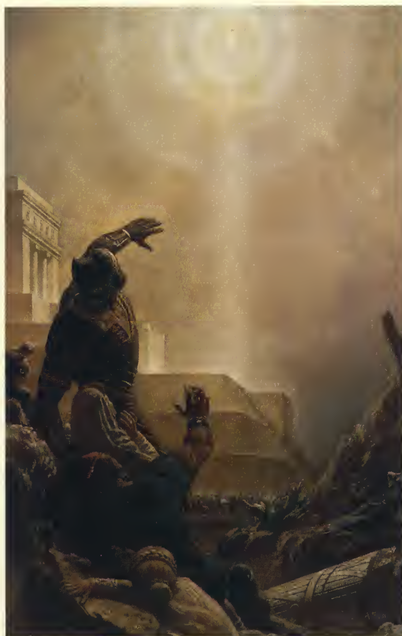
Skriv endelig om oplevelser med børn, der stræber efter at følge Frelserens lærdomme, og send dem til Trying to Be like Jesus, *Liahona*, Room 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220, USA; eller send det i en e-mail til **cur-liahona-imag@ldschurch.org.** Husk at skrive barnets fulde navn, alder, adresse og menighed og stav. Vedlæg et foto af barnet, og, hvis det er muligt, af de andre, som er nævnt i artiklen.

***Se, her er manden,* af Simon Dewey**

»Så kom Jesus ud med tornekronen og purpurkappen på. Pilatus sagde til dem: ›Se, her er manden!‹ Da ypperstepræsterne og tempelvagterne så ham, råbte de: ›Korsfæst ham, korsfæst ham!‹ Pilatus sagde til dem: ›Så tag I ham og korsfæst ham, for jeg finder ham ikke skyldig‹« (Joh 19:5-6).

Vor opstandne Frelser viste sig for folket på den vestlige halvkugle: »... de så et menneske stige ned fra himlen, og han var klædt i en hvid kjortel; og han kom ned og stod iblandt dem ... Og det skete, at han strakte hånden ud og talte til folket og sagde: Se, jeg er Jesus Kristus, om hvem profeterne vidnede, at han skulle komme til verden« (3 Nephi 11:8-10). Se Præsident Gordon B. Hinckley, »Symbolet på vores tro«, s. 2.

Se Præsident Gordon B. Hinckley, »Symbolet på vores tro«, s. 2.

DANISH
4 02259 84110 4